

MINUNE SAU ESCROCHERIE ?

MARUL CARE VINDECA TOATE BOLILE

pag. 5

ANUL LXXXI

Nr. 10

11-17 martie

1992

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SALA
DE
LECTURĂ

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

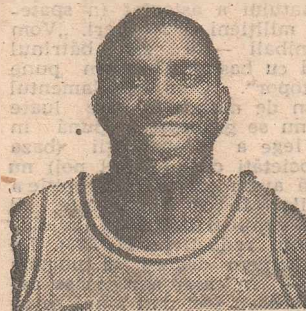
În cimitir, hoții ziua filează și noaptea pradă

pag. 6-7

PE CÎND EUGEN FRUNZĂ ERA PREFECT DE RĂDAUȚI

pag. 10

MAGIC JOHNSON ȘI COȘMARUL SIDA

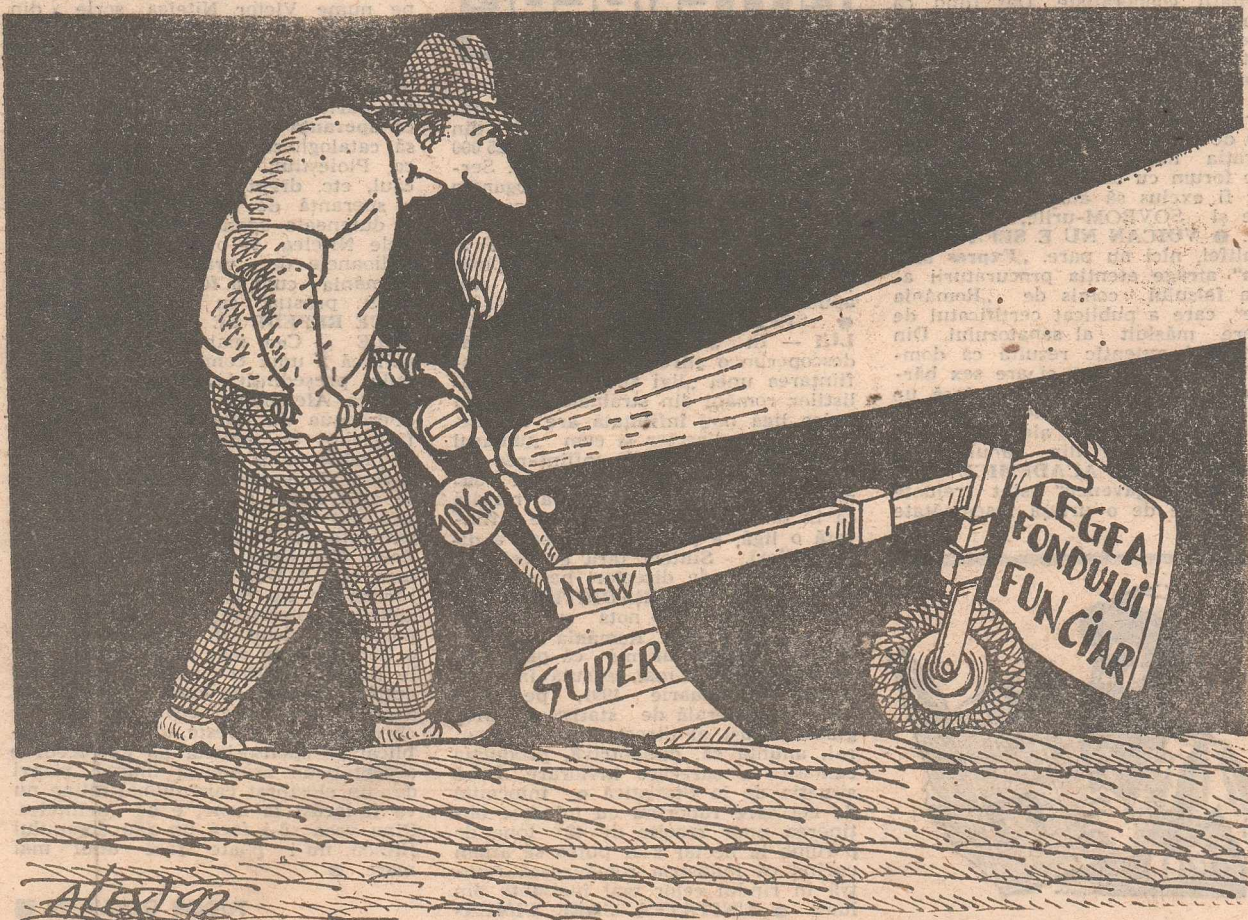
pag. 12

Eveniment editorial

FLACĂRA ÎN DIRECT CU CITITORII!

Începînd din 12 martie, cititorii ni se vor
putea adresa, zilnic, între orele 10-14, la te-
lefonul direct 17 47 63 al biroului de audiențe.

MĂRIA SA ȚĂRANUL ROMÂN ÎNCEPE CAMPANIA DE PRIMĂVARĂ

Reîntoarcerea la comunism este posibilă?

La întrebarea din titlu răspunsul nu poate fi dat în bloc pentru toți frații întru comunism. Pentru țări ca Ungaria și Polonia s-ar părea că nu mai există cale de întoarcere. Pe același drum, dar cu doi-trei pași în urmă, merg Cehoslovacia și Bulgaria. Semne de întrebare apar când e vorba de fosta U.R.S.S. și de România.

Comunismul s-a instaurat în U.R.S.S. în foarte mare măsură fiindcă aici a găsit un teren propice. Pe lângă numeroase virtuți și talente, mujicul a avut și două incalități fundamentale: s-a mulțumit totdeauna cu foarte puțin, cu condiția ca acest minim să-i fie garantat, să-l aibă asigurat în fiecare zi, și i-a plăcut ca de treburile vieții lui să se ocupe altul, să-și bată altul capul cu ce trebuie făcut, el a fost bucuros să execute, să facă ce i se spune, să dea ascultare. Un mai bun client pentru comunism nici că exista. Iar acum, când rusul este ținut să-și poarte singur de grijă, el se revoltă: ce-i porcăria asta? Unde-i Tătucul, în timpul căruia toți aveau un loc de muncă și o pînă asigurată? Unde-i Leonid Ilici, pe vremea căruia magazinele erau pline? Sub acest semn s-au desfășurat recente demonstrații de la Moscova, cu portretul lui Stalin în vîrf de băț. Este, de fapt, povestea pușcăriașului care, eliberat după două decenii de detenție, se întoarce la închisoare și cere să fie reprimiți și „repuși în drepturi”. Se-nțelege de la sine că în atari împrejurări nomenclaturii bolșevici, între care cei din armată dețin un loc de frunte, pot găsi multă ascultare și sprijin. La Moscova, de fapt, situația este permanent incertă. Un puci ca acela din august 1991 se poate repeta oricînd.

Dar la noi, în România? Sînt mulți care susțin că, de fapt, noi nici n-am scăpat de comunism, astfel că problema întoarcerii lui nici nu se pune, de vreme ce comunismul a existat fără-ntrerupere. Nu-i așa. În pofida tuturor imperfecțiunilor și mașinațiunilor Puterii, noi, românii, la fel ca și celelalte nații din fostul lagăr socialist, ne-am scuturat de comunism. Afirmațiile că la noi acum este tot comunism nu sînt decît niște colosale prostii. Întrebarea este dacă ne vom întoarce sau nu la comunism. În această privință, trebuie s-o spunem deschis, România are cele mai mari șanse. De unde vin ele?

Mai întii, firește — și aici unele dreptăți le au criticii actualei stăpîniri din România — din esență și fapta Puterii. S-a scris enorm despre proveniența nomenclaturist-comunistă a multora dintre politicienii fesenisti care au dominat scena politică românească în ultimii doi ani. Este clar pentru toată lumea că fesenistii și fesenismul au constituit în România principala piedică în calea progresului, în calea democratizării țării, în calea intrării noastre în Europa, în calea acordării de către comunitatea internațională de sprijin politic și, mai ales, economic-financiar, în calea stîrpirii complete și definitive a comunismului. Fesenismul a constituit și constituie un blestem pentru România. Nu vreau să reiau aici ceea ce am scris în zeci de articole. Vreau să spun doar că prestația politică a echipei feseniste, dar în primul rînd a președintelui Ion Iliescu, figură pitorească și simpatcă în particular, dar, politicește, poate cea mai dăunătoare prezentă în fruntea statului român de la origini și pînă în prezent, favorizează întoarcerea la bolșevism. Dl Iliescu și-a lăsat intacte toate punțile de întoarcere către regimul marxist-leninist, totul depinzînd de conjunctură.

Conjunctura cea mai favorabilă ar fi defecțiunea (în sensul reorientării spre comunism) a Moscovei. Voi scrie altădată despre acest lucru. Acum arăt doar că dl Iliescu a așteptat mereu să vadă ce se întîmplă în grădina fratelui mai mare și a luat o hotărîre numai în funcție de ce s-a petrecut la Kremlin. Vă puteți imagina ce ni s-ar întîmpla dacă în Mauzeul din Piața Roșie ar fi readusă muma lui Iosif Vissarionovici.

În al treilea rînd, intră în discuție extrema stîngă românească, Verdet, Florescu și tot neamul lor. Pericolul pe care ei îl reprezintă este enorm și subestimarea lui ar fi fatală.

Intră apoi în discuție, din foarte multe puncte de vedere, Occidentul însuși. Tot așteptînd dovezi de desprindere a României de comunism și neînregimentîndu-se în acțiunea grea, dar totală și inevitabilă a românilor, Occidentul poate pierde momentul saltului. Cîntă țirzie nu va avea nici o valoare.

În sfîrșit, atenție la iredentă. Toți cei care vor teritorii din corpul României, cei care le au (rușii, ucrainenii, bulgarii), ori cei care le doresc (ungurii) pot da un sprijin eficient comunismului, prin agitarea lozincilor șovine, antiromânești. Foarte multă lume din România se va simți amenințată și va căuta apărare în sistemul comunist, a cărui demagogie naționalistă a atins pe vremea lui Ceaușescu apogeu.

Cine nu vrea reîntoarcerea la comunism trebuie să țină cont de toate acestea. Fiindcă, dincolo de toate vorbele goale, reîntoarcerea la comunism este posibilă.

ION D. GOIA ■

TITULESCU DIN NOU ACASĂ

Rămășițele pămîntești ale ilustrului inhumate în patrie. În fotografie:

diplomat român Nicolae Titulescu au fost aduse din Franța spre a fi sicriul depus la Ministerul de Externe

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

● **CAZUL DINAMO EXISTA!** — Astfel titrează „Sportul românesc” ancheta sa referitoare la scandalul iscat după turneul echipei de fotbal Dinamo în zona turcească a Ciprului (necunoscută ca federație sportivă de F.F.A.). Remarcînd obiectivitatea cotidianului, ținem să adăugăm că, de fapt, există un „caz Dinamo” în viața de zi cu zi din țara noastră încă din primii ani de după război și că, deși peste țară a trecut o revoluție și un val de recunoașteri internaționale a stării democratice, imperiul Dinamo își vede de treburile. Dinamo procedează și peste hotare în felul în care proceda acasă: își face singură legea. Ilf și Petrov ar fi formulat cîndva problema cam așa: securitatea a slăbit; doar oamenii ei au devenit mai puternici. ● **CULPA LUI NORMAN** — Norman Manea, unul din cei care au plecat să-și caute țara și n-au găsit-o, revine și publică în „22”, pe mai multe numere de revistă, blasfemia: „Mircea Eliade, fascismul și soarta nefericită a României”. Dacă se poate stabili o legătură între marele savant și fascism, atunci e obligatoriu să stabilim una și între marele român Norman și genialitate. Nevinovatul Norman și-a găsit o treabă: numără vinovățiile lui Mircea Eliade! ● **ZIARUL „DIMINEAȚA” ARE 17 CITITORI** — Toți 17 răspund cu franchețe, unul în felul maestrului Ioan Cristescu: „Mai apare ziarul ăsta?”. Cîteva doamne răspund și mai rău: „Îl consider un ziarist fesenist. Din principiu nu cîtesc asemenea ziare”. Un sondaj și mai inspirat ar putea să cuprindă opiniile gazetarilor de toate culorile privind relația dintre restul presei și acest cotidian. ● **MARELE FORUM CENTROCOOP** — „Curierul Național” tipărește un fel de dare de seamă la încheierea lucrărilor congresului național al Centrocoop, nume ce amintește, desigur, de centralizarea activității cooperatiste. Dat fiind că și cooperativele, în sine, sînt tot niște centralizări, rezultă că centrocoopativizarea e supercentralizare. Drept care, conchide autorul articolului „lucrările au decurs perfect statutar și în deplinătatea condițiilor impuse de democrație”. Ca să vezi: „democrația impune condiții” într-un mare forum cu unanimitate de opinii. N-ar fi exclus să auzim că fac congrese și SOVROM-urile, și C.A.P.-urile. ● **VOICAN NU E SEFARD** — De altfel, nici nu pare. „Expres Magazin” atrage atenția procuraturii asupra falsului comis de „România Mare”, care a publicat certificatul de naștere măsliut al senatorului. Din certificatul autentic rezultă că domnul Voican e ortodox și are sex bărbătesc. Dacă i se întenează încă un proces lui Vadim, primele înfățișări se vor produce după alegerile generale. După cele din anul 2004. ● **CONTRIBUȚII ACADEMICE** — În „Academia Cașavencu” sînt reluate cîteva fraze de o uriașă însemnătate

teoretică și practică din opera domnului Mihai Drăgănescu, șeful de la Academia Română a distinsilor oameni de știință Ion Gheorghe Maurer, Suzana Gădea, Alexandru Birlădeanu. Iată o frază care trebuie memorată de orice om care-și respectă conducătorii, indiferent unde sînt instalați aceștia: „Prima viziune consistentă pe care trebuie s-o construim asupra viitorului este aceea a comunismului”. Aferim! ● **CONT UMANITAR** — Ziarul „Azi” anunță primele mari procese care i s-au intentat imediat după schimbarea primarilor mari. Dat fiind că ziarul e sărac, își roagă cititorii să depună la Bancoop cît poate fiecare pentru plata avocaților cu mențiunea „pentru proces”. Noi credem că mențiunea trebuie să fie „pentru procese”, întrucît, cu vremea, se schimbă și primarii mici. Într-un text sub titlul — Refuzăm amenda! — cotidianul cere să fie aplicată legea. Dumnezeu! pîi legea, dacă e aplicată, pune amenzi și la cei care refuză amenda, pentru că și asta e un lucru împotriva legii. Amenzile nu se discută, se execută! ● **DUIOSIE** — În „România Mare” citim cîteva inedite de Tudor Arghezi, între care și un poem cu premoniții: „Votează și Nicolăiță”. Titlul revăzut ar fi trebuit să fie: „Votează și Nicușor”. Iată cîteva versuri duioase: „Nu știu de la cine, de la porumbiță / Auzi de-alegeri și Nicolăiță?”. Nu de la porumbiță, ci

TEAZA SCIZIUNEA — Titlul comentariilor din „Adevărul” concretizează situația de fapt din F.S.N. Exact ca în primele zile de după revoluție, fel de fel de semiautorități din conducerea de partid, de guvern și de stat a Frontului, tineri care au alunecat după ciolan în primele luni sau vîrstnici care mai cred că se bagă alte ciolane pentru oportuniști, apar la televiziune și mormăle declarații ale unei unități parțiale. Cacofonie politică de vîrf! După șmecheria cu „independenții F.S.N.” — formulă care echivalează cu una de tipul „dizident P.C.R.”, e propusă electoratului o alta: frontiștii buni. Numai că luptătorii pentru funcțiile de lider șef, lider adjuncți și liderași ies în față tot cum s-au deprins: cu grupul. Unitate, unitate, dar s-o știm și noi. ● **CASA LUI BIRLADEANU** — În „Tineretul liber” e povestită scena, de un dramatism sfîșietor, în care un bătrîn trecut de 80 de ani își amintește cum a fost scos din casa-proprietate a familiei sale — unde s-a mutat academicianul Sașa Birlădeanu. Ca să-i fure omului casa, șeful de azi al Senatului a așteptat în spatele a 20 de milițieni și 2 ofițeri. „Vom ajunge canibali — a zis bătrînul amenințînd cu bastonul — vom pune mina pe topor”. Cum parlamentul nostru, plin de mutați în case luate cu japca, nu se grăbește să pună în lucrare o lege a proprietății (baza oricărei societăți cu adevărat noi) nu e exclus să avem curînd o revoluție a expropriațiilor. În ce ne privește, îl invităm pe vajnicul bătrîn la un dialog (telefonul redacției: 17 77 76). De asemenea, sîntem dispuși să purtăm dialoguri — în chiar apropierea caselor din care au fost dați afară ca să fie instalați în ele nomenclaturistii — pe toți cei care vor să găsească în revista noastră un tribunal al drepturilor lor absolut legitime. ● **VRĂBII ONIRICE** — În „Adevărul”, un domn pe nume Victor Nițelea, scrie din vreme în vreme niște articole care mărturisesc o vrajbă cu sine însuși greu de înțeles. Recent, într-un text bizar — Victorios în alegeri: Partidul nehotărîților — Victor Nițelea crede că speranța celor care „s-au grăbit să catalogheze Bucureștiul, Timișoara, Ploieștiul, Brașovul, Aradul, Bacăul, etc. drept orașe ale opoziției” e o speranță de „vrăbii onirice”. Mai zi dumneata odată chestia asta, domnule Nițelea, și o să fii ciugulit de milioanele de vrăbii onirice din România cum a fost ciugulit Brucan după prostia cu „stupid people”. ● **CE REPEDE SE LIMPEZESC APELE** — Cea mai belicoasă poziție politică a unui comentator al cotidianului președinției „Dimineața” o manifestă Alexandru Brad în articolul „Perdeaua de fum de la granița cu Ungaria”. Un articol pe care îl poate prelua orice publicație naționalist-șovină. Iată cîteva fraze: „Care va să zică avem o Convenție Democrată din care fac parte partidele întemeiate de Brătieni, de Maniu și de Zelea Codreanu, dar în care cel mai tare este U.D.M.R. — organizație teroristă de tip fascist (ultimele două atribute potrivindu-i-se și, mai ales, partidului dlui N. Manolescu). Deci o Convenție în care s-au înălțat niște lideri politici români, atrăgînd după ei oameni de bună credință”. Că domnul Brad are ceva de zis în chestiune, îl privește, dar că în publicarea sponsorizată de Cotroceni e acceptat un asemenea limbaj, vizavi de un electorat care numai mîine nu va fi iarăși la urne, e de neînteles. Cine vrea să-i facă un rău domnului Iliescu, nu-i poate face unul mai mare. ●

TUDOR OCTAVIAN ■

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

de la o cucuvea. ● **ZAHAR DESTABILIZATOR** — Din „Jurnalul afacerilor” aflăm că firma „Szatelit” din Budapesta oferă spre vînzare 25 000 tone zahăr de origine filipineză. Serviciile noastre secrete, prin organele lor publice, trebuie să cerceteze ce-i cu zahărul ăsta. Nu cumva hunii vor să otrăvească pe cel mai bun fiu al poporului — fiindcă, dacă-i filipinez și e alb, e clar că zahărul nu mai apucă să ajungă la cei mai răi fii. ● **SINDICALIZAREA FOTBALULUI** — În „Realitatea românească” descoperim o știre referitoare la înființarea unei „ligi sindicale a fotbalistilor români din străinătate”. Cum orice ligă nou înființată are un președinte sau director și cum numărul celor care se ocupă de înființarea a cîte ceva îl depășește pe cel al oamenilor care fac efectiv ceva, rezultă că în țara noastră mai trebuie înființată o ligă, a președinților (sau a directorilor). Sîntem țara cu cel mai mare număr de directori pe cap de locuitor. ● **CONTRADICȚIE NEANTAGONISTĂ** — O notă cu valoare de editorial din „România liberă”: domnul Stoiljan afirmă că producția lunii ianuarie e mai scăzută în comparație cu ianuarie 1991, pe cînd Direcția generală de statistică, prin glasul însuși al directorului ei general, anunță că, dimpotrivă, producția cunoaște o oarecare înviore. Dacă situația de la Statistică e întocmită de cei care raportau cu mindrie obținerea unor recolte de 42 tone de porumb la hectar s-ar putea să aflăm curînd că industria românească reintră în rîndul celor mai înaintate din lume. ● **UNITATEA CARE CIMEN-**

CRONICA DE TREI MINUTE

● M.S. Regele Mihai face din nou proba unei gândiri politice fără de cusur, analizând chestiunea Basarabiei. Puțini oameni politici români mai pot gândi azi atât de exact și de puțin emoțional. Poate domnul Corneliu Coposu aflat în ultimele zile în Elveția ● Surse ale Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat afirmă că dl Coposu s-a aflat în țara cantoanelor la odihnă. Să se fi întins pe cei doi mari oameni ai României de azi? Tot ce se poate. ● Persoane cu imaginație bogată afirmă că nu numai dl Corneliu Coposu ar fi cerut audiență la Rege, ci și Petre Roman ● Președintele Ion Iliescu îl primește, la rându-l, pe liderul național al FSN. Aici s-au discutat probleme de partid, cel doi copii vitregi ai Revoluției încercând „o lămurire”. N-a fost să fie că nici nu mai era de unde. Incercând să se salveze din corabia domnului Ion Iliescu — cel care din nimeni ce era l-a făcut prim-ministru —, fiul lui Valter Roman n-a priceput că nu are unde fugi decât riscând să se înecă. Ceea ce se și întâmplă ● Convențiile județene ale FSN, desfășurate la sfârșitul săptămânii trecute, dovedesc acest lucru — corabia lui Petre la apă. Sperăm că în același barcă nu se află și dl Stolojan, așa cum s-a aflat în emisiunea lui Mihai Tatulici ● Este așteptat un atac de presă violent împotriva lui Radu Câmpeanu, liderul din ce în ce mai contestat al PNL. Atacul va veni din partea Puterii, se spune, dinspre conservatorii cu care se războiește, din motive de oportunism, și liderul Petre. Dar nu e vorba decât de o stratagemă într-un calcul în acerbă luptă pentru președinție. Condiția e una — clemență față de toți vinovații decedatului-impuscatului regim. Interesant e pe cine va propune (sau va susține) PNȚD-ul la președinția țării. ● În lumea politică bucureștenă e avansată chiar și ideea care nu are

precedent în istorie — un rege să ajungă președinte. Ce mi-e republica prezidențială, ce mi-e monarhia constituțională! ● Diagnosticul stării de lucruri de la noi, prezente, și, Doamne ferește, viitoare, îl dau două evenimente: unul singeros, petrecut pe malurile Nistrului, și altul aparent neînsemnat — o conferință de presă organizată vineri la Institutul Teologic din București cu participarea delegației Consiliului Ecumenic al Bisericilor care a efectuat o anchetă în România privind relațiile dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Unită Română. Nu-i pace sub semnul crucii. Dovedind superficialitate — sau poate că acționând în sensul unor comandamente politice de noi necunoscute — delegația din Elveția avea concluziile trase încă înainte de-a pune piciorul în România — ortodocșii sunt lipsiți de toleranță. Și uite-așa, Occidentul mai pierde o ocazie, după o mie de ani, de a umple prăpastia dintre creștinii din Est și cei din Vest. Păcat, părintele cracovian Woytila, ajuns papă sub numele de Ioan Paul al II-lea, trebuia să știe mai multe despre Estul în care s-a născut și a trăit aproape toată viața. Evanghelizarea în Est este o cauză pierdută demult. Pe la 1400, Alexandru cel Bun (deci cel Bun!) luase de nevastă pe o anume Radwiga, lituaniancă, misionară și ea. Rezultat — zero! ● Dumitru Dincă și-a făcut propriul partid, numit Opoziția Democratică. Și dacă ajunge la putere cum se va numi? Ghiță-contră?! Oricum, Dumitru Dincă rămâne un bun vorbitor, având la activ și 22 de minute de ministeriat în guvernul făcut de Verdeț în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989. ● Cu mari dificultăți se organizează Mișcarea Pentru România. Dar și cu discreție, ceea ce nu face parte deocamdată nici dintr-o rețetă partinică de la noi. Va avea acest partid voturile tinerilor (milioane) care au absen-

tat la cele două tururi de scrutin din februarie 1992? ● Marian Munteanu crede că da, deși nu se grăbește. Așa încit nu este exclus ca noul lider să aibă surprize, constatând că votanții săi de azi au devenit liberali sau țărăniști. ● Guvernării de azi ai României continuă să fie de partea adepților micului imperiu slav de la sud-vest. Nici Washington-ul nu are altă poziție. Asta nu înseamnă însă că face o politică mare. Germania e mult mai aproape. Chiar și decit Franța. Unii susțin că puntea germană trece prin biserica papasă ● Eminentă-sa părintele Tokes Laszlo declară că UDMR-ul nu va propune un candidat propriu la președinția României. Tot ce se poate, Dumnezeu vede și iartă. ● Într-un proiect de lege aflat „pe teavă” la Parlament se dorește ca Bucureștiul și alte zone importante să aibă ceva mai puțin senatori și deputați, ceea ce n-ar fi tocmai rău. Dar de ce se face reducerea tocmai din spațiul minunat al

Parlamentului și nu din alte părți ale organismului statal. Că e de unde. Iată, Ministerul Agriculturii și Alimentației crește mărț pe măsură ce cantitatea de mâncare scade și importăm pină și griu ● Nu lipsesc în schimb balurile. Tipă din răuachi noi îmbogățiți, dornici să fie validați de lumea bună. Care se îndoaie și le face „mumos”. Ca miile, milionarii în dolari, sfertodocti, vor fi doctori în științe, comandându-și titlurile și cumpărându-le întocmai ca pe vremurile odioase prea puternicilor PCR-ului la „Ștefan Gheorghiu”. Nimic nu se pierde, nu se creează, spunea, carevasă-zică, Lavoisier. ● La Scornicești, candidatul FSN la postul de primar l-a făcut gaggy pe cel al Uniunii Stângii Democratice. ● A trecut prin Capitală și Toader Ștefca. Cam mult și cam demult această rană numită Săpînța în care mai mulți zgîndără niște oameni care-și numesc vecinii de peste șanț „tero”. Ceea ce

vreă să însemne „teroristi”. Cu furca și cu imblăciul. ● DL Dan Voiculescu — cel care făcea capitalism pe vremea lui Nicolae Intilul și Nicolae Intilul care le știa pe toate n-avea habar că sub nasul lui cetățeanul RSR-ist Voiculescu zămislește putregai mirosind a Rexona — are pretenții de universitar. Omul dorește să-i învețe pe tinerii de la ASE niscal comerț internațional. Școală bună „Crescent”-ul, nimic de spus. ● A trecut sub semnul unui cvasi-anonimat comemorarea lui Liviu Babeș, cel care în semn de protest anticomunist și-a dat foc pe o pirtie de schi, în martie 1989, la Brașov. Muncitorii care de doi ani se fac că lucrează pe santierul Bibliotecii Centrale Universitare și-au îndeplinit datoria, așa cum l-a învățat tatăl PCR și tatăl FSN, strigînd de pe schele celor care cinsteau memoria eroului „Huo!” și „La muncă, mă!” Iauzi!

EUGEN MIHAESCU

În prezența ambasadorului Marii Britanii la București, dl. Michael Atkinson, firma RANK XEROX și-a inaugurat recent noul sediu din capitala României (str. gen. Berthelot, nr. 27)

ASPIRINE CU PUMNUL

A trecut necomentat foarte importantul interviu pe care un înalt funcționar al Ambasadei S.U.A. la București l-a acordat, nu de mult, unui cotidian de stînga-dreapta. Domnia sa afirmă că Ungaria și Polonia au suferit operații pe cord deschis, fapt care le incumbă americanilor griji mai mari decât pentru țara noastră. Zecile de miliarde de dolari turnate la temelia democrației în cele două țări trebuie scoase musai de acolo fie și cu prețul altor zeci de miliarde.

La cererea marilor finanțe, imi e strîmă. Imaginația mea economică funcționează numai în teritoriul bugetului familial. Remarca demnitărilor mi trimite cu ideea la lozină: să facem economii, tovarăși, oriet de mult ne-ar costa aceasta. Despre țara noastră, diplomatul spune cu tonul ușor condescendent al omului obligat să discute mărunțisuri, că are un simplu gutural și că, pînă la urmă, se va găsi cineva să-i ofere o aspirină.

Țînd în o parte gîră pe care mi-o strocoară în suflet acest „pînă la urmă” — fiindcă poate să însemne pînă la urma urmelor dar și pînă la urma zilelor mele, după care, Țîrește, toate chestiunile patice și ale planetei mă vor interesa mai

puțin — nu pot să nu observ că mulți nu reușesc să facă distincția între o gripă și un gutural. Că din gripă se mai și moare; că există guturai sibirici și gripă Hong Kong, răceli minăstirești de igrasii și betoane, dar și strănuturi spaniole, care-ți scot rinichii pe nas. Că și mai vorbim de pneumoniile moscovite cu gloanțe reci la un ceai fierbinte.

Neavînd datorii externe, România trebuie să se trateze cu prișnitate la datoriile interne, cu cealuri soldătești de bromură, cu aspirine din producția națională, din acelea fără agent activ: numai creță, aracet și sare de lămie.

În realitate, România nu rezolvă nimic doar cu aspirină. Pentru tot ce miroase urît în țară, pentru damful lînced al angajamentelor electorale care n-or să fie niciodată onorate e nevoie de un deodorant. Sufărîntă, se stie, duhnește. Unii nădușesc și miros fetid din prea multă adorație de lider. E nevoie de un spray uras să stropim în urma ziaristelor din presa domnului Roman E. nevoie de o Volgă de parfum pentru comentariile politice ale Rodică Beceanu.

România are nevoie urgentă de un supozitor ca să emaneze

cumva, cu o explozie de coles sau cu o ruptură de vîntre, tot berhotul naționalist — sovîni adunați în intestine. Ne trebuie multă apă caldă pentru o baie cu ienituri, baia aceea în care omul nu e spălat, ci rînit. E mult jg pe sufletele oamenilor și multă mizerie în priviri. România are trebuință de un calmant. De somniferul care să dea impletiteală de limbă, cînd aksul poporului vine la televizi-zor să-și insulte poporul și să-l îndemne, cu chipul vinăt de frică și furie, la delațiune. Sau mai bine de o limbă de plastic în locul limbii de lemn. Gripa rea se tratează cu ventuze, dar delirul din fiertineală al activistilor ce gîvesc pe administrație numai cu parul, cu că-masa de feră și cu puscăria. România de azi — care e țara lui Brucan ori Dămăroala, a ceterului ilegalist Iliescu și a puțului de dac Petre Roman, a filozofului Dan Martian și a parlamentarului informator, Dumitrascu, a liber-schimbistilor ecologiști și a liber-fripturistilor liberali lînceri, a popilor care fac legi și a securiștilor care fac bani — trebuie să înghită aspirinele cu pumnul ca să intre în convalescență.

TUDOR OCTAVIAN

UN PRIMAR ARESTAT

Dacă la Tg. Mures ghinionul primarului ales în turul al doilea de scrutin a fost lista cu semnăturile ce nu au fost în regulă, la Marghita, jud. Bihor, unde învingătorul în turul doi al campaniei electorale a fost dl. Herbert Ioszei, ghinionul a fost... băutura! În data de 25.11.a.c., în jurul orei 18.30, la intersecția străzilor 30 Decembrie și Pandurilor din Marghita, noul primar al urbei, aflîndu-se în stare euforică la volanul autoturismului proprietate personală Olteit nr. 4-BII-5752, a lovit din spate autoturismul Ducie, cu nr. 3-BII-1971, condus regulamentar de către dl. Veres Mircea Gheorghe. Timporelă în intersecție s-a produs ca urmare a nerespectării unei distanțe corespunzătoare față de autoturismul din față, condiție cerută de art. 43, pct. 24 din Regulamentul de aplicare a Decretului 328/1966, republicat: „Coliziunea s-a produs pe considerentul că în timpul frînării mi s-a alunecat piciorul drept de pe pedala de frînă”, afirmă dl. H. J. în declarația sa. Poliția din Marghita fiind sesizată de păgubaș și constatînd că noul primar s-a „uns” pe sine înainte de a fi „uns” de prefect, i-a invitat pe ambii conducători auto să-și dea obolul cuvenit de sînge, în vederea stabilirii alcoolemiei la camera de gardă a spitalului teritorial Marghita. Păgubașul Veres Mircea se supune testului, dar „primarele” refuză, declarînd: „Am cerut de la lucrătorul de poliție să-mi arate articolul de lege care se referă la obligația mea de a recolta sînge și în situația în care nu au rezultat victime din

accident.” Dl. locotenent colonel Ion Benea de la poliția județeană consideră însă că în situația producerii de accidente și cînd există suspiciunea că unul sau ambii conducători auto au consumat băuturi alcoolice este obligatorie prezentarea acestora la cabinetul medical pentru recoltare de probe. În al doilea rînd, fiind vorba și de o răspundere civilă și de stabilirea unei vinovății, acest lucru se impune cu atât mai mult pentru aflarea cauzelor care au pricinuit producerea accidentului. Făptuitorul recunoaște în declarația sa că într-adevăr în acea zi a consumat în jurul orei 10-11, cam 100 grame țuică, după orele 15.00 la cantina IMU, 100 grame țuică și, între orele 17-18, la locuința lui Duma Dorel din Ghenetea, încă 200 grame țuică de casă. Din cercetări, poliția Marghita a stabilit că împinșinatul a pornit din satul Ghenetea în jurul orei 18.10, iar în jurul orei 18.30 a comis accidentul. În atari împrejurări, făptuitorul a recunoscut că este sub influența băuturilor alcoolice dar a refuzat să se supună recoltării de sînge din motive lesne de înțeles. Insulînd poliția, i s-a întocmit dosar penal de trimitere în judecată pentru săvîșirea infracțiunii de sustragere de la recoltarea de probe biologice, revăzută de art. 37, alin. 3 din Decretul 328/1966 republicat, și pentru săvîșirea infracțiunii de ultraj, și iată cum se întâmplă că în loc să fie în fotoliul de primar, dl. H. J. are șansa să ajungă altundeva.

PASCU BALACI

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Completați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Dușmanul sosește din interiorul pământului

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, amețeli? Vă treziți cu nasul infundat? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau în organe din cavitatea abdominală? Simții senzații de sufocare? Aveți contracții (cîrce) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate? și varice rebele? Aveți greutate în menținerea echilibrului, tulburări de mers? Asemenea afecțiuni sau altele mult mai grave pot deveni cronice și conduc la situații ireversibile.

Cu 30 de ani în urmă a fost descoperită existența unor radiații de natură radioactivă care străbat scoarța pământului și se aliniază sub forma unor pereți verticali de circa 20 cm grosime și care se repetă din 2-3 metri. Acești pereți invizibili apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB). În numărul 7 (19 februarie) profesorul universitar dr. Dan Alexandru le-a descris pe larg. El ne oferă în continuare posibilitatea de a ne cunoaște zonele neutre sau nocive din interiorul apartamentului sau al locului de muncă. Amplasarea patului, a fotoliilor peste o zonă de încrucișare a nodurilor geopatogene (punctele de încrucișare a radiațiilor) poate conduce în timp la apariția unor maladii deosebit de grave.

● 41. Cernăuțeanu Alma, 58 ani, București. Indicele de sănătate 64 la sută iar poziția patului este 3. Vă recomandăm mutarea lui, pentru a vă putea mări valoarea indicelui de sănătate.

● 42. Bahnarel Valeriu, 24 ani, București. Starea generală a sănătății 90 la sută iar patul, în care dormiți de 1 an, se află în poziția 2. Încercați să-l deplasați, dacă se poate, cu cca 50 cm. într-o direcție sau alta, lateral.

● 43. Gherman Adriana, 22 ani, Alba Iulia. Chiar dacă după cum reiese din talon, dormiți în această poziție de cînd v-ați născut, lucrurile nu stau chiar așa. Mai întâi, dumneavoastră ați evoluat în dimensiuni în procesul creșterii. Al doilea, din motive pe care le vom menționa la rîndul lor, copiii au calitatea de a simți radiațiile și încearcă desigur involuntar, găsirea unor zone neutre. Așa se explică de ce îi găsim adesea pe copii înghemuiți într-un colț sau altul al patului. Oricum, indicele dumneavoastră de sănătate este bun, 90 la sută, dar patul se află în poziția 5. Încercați să-l mutați.

● 44. Radics Ileana, 40 ani, Zalău. Dacă în poziția actuală a patului dormiți de 7 ani, vă recomandăm să nu-l mutați încă 70 de ani de acum încolo. Este situat în poziția 6. Indicele dumneavoastră de sănătate (78 la sută) ar putea fi însă mai ridicat. Probabil că sînt alte motive care împiedică aceasta (inclusiv stări de oboseală urmă-

re a unor eforturi fizice sau intelectuale).

● 45. Vîrte Lucian, 35 ani, Brad. Starea generală a sănătății dumneavoastră este de 74 la sută iar patul este la poziția 4. Sînt organe în zona mijlocie a organismului la care aveți probleme. Luați măsuri în vederea mutării locului de odihnă.

● 46. Stan Gheorghe, 55 ani, Urziceni. Indicele de sănătate 68 la sută iar poziția patului 3. Încercați să mutați patul în zonă neutră.

● 47. Farcaș Eugenia, 50 ani, Marghita-Bihor. Iată un caz interesant, dar care pe dumneavoastră vă... încălzește mai puțin. Patul se află în zonă neutră în raport cu emisiile de neutroni (poz. 6), dar are bandă magnetică (poz. 7, vezi și numărul din 19 februarie al revistei). Afecțiunile sînt funcție de felul în care această bandă traversează patul. Dacă vă e frig noaptea la cap, banda vă trece prin această zonă. Dacă vă trece pe la picioare, suferiți de cîrce în timpul nopții, iar dacă aveți dureri la coloana vertebrală, atunci banda traversează zona mijlocie a patului. Oricum, indicele dumneavoastră de sănătate este de 68 la sută.

● 48. Cătănescu Puiu, 39 ani, București. Indicele de sănătate este de 60 la sută iar patul este în poziția 4. Afecțiunile pe care le menționați confirmă faptul că poziția patului ar fi cauza. În ceea ce privește stările de oboseală, ele pot proveni și dintr-un dezechilibru al ele-

Pe înțelesul și în sprijinul

dumneavoastră (IV)

ECOSINERGETICA

mentelor chimice în organism, relativ ușor remediable. Urmăriți cu atenție numerele viitoare ale revistei.

● 49. Mîndru Alina, 35 ani, Brașov. Starea sănătății dumneavoastră, de numai 70 la sută, ar putea să crească dacă veți muta patul în poziție neutră în raport cu radiațiile terestre (poziția 3 în prezent). Este prea de ajuns 8 ani în această poziție. Probabil că aveți deja afecțiuni digestive (cu precădere biliare), respiratorii și chiar cardiace. Nu vă jucați cu tineretea.

● 50. Cioranu Ana, 49 ani, București. Dormiți de 17 ani într-o poziție foarte nocivă (3 + 7). Vă sfătuim: urmăriți cu atenție cele ce vom publica în numerele următoare în cadrul rubricii; dați atenție oricăror simptome ce le veți acuza în regiunea abdominală (în special în zona pancreasului și a organelor genitale); mutați de urgență poziția locului de odihnă. Starea generală a sănătății, în prezent este de 60 la sută.

● 51. Brănescu Argentina, 26 ani, Lugoj. Patul este în poziția 1 — 2, predispunnd în special la dereglări nervoase. Starea generală a sănătății 70 la sută. Cam puțin, dar probabil și din alte cauze. Oricum schimbați poziția patului.

● 52. Gheorghe Viorica, 28 ani, Constanța. La vîrstă dumneavoastră numai 65 la sută sănătate este puțin. Durata de 11 ani de cînd dormiți în poziția 1 vă dă probabil neașezuri pe linie nervoasă, în special dimineața la trezire din somn, mai ales dacă aveți neșansa unor deficiențe congenitale în legătură cu sistemul nervos.

● 53. Constantin Nicolai, 67 ani, București. Chiar și la această vîrstă, 57 la sută sănătate presupune existența unor afecțiuni acute, în special în cavitatea abdominală (probabil ale aparatului digestiv, pe traseul gastro — duodenal, colon). Poziția patului, 4. Efectuați mutarea în zonă neutră.

● 54. Docze Ileana, 35 ani, București. Starea generală a sănătății, 73 la sută. Poziția patului, 5. Cel 14 ani în care ați dormit în această poziție v-au afectat probabil zona inferioară a bazinului (manifestări osoase, dereglări funcționale ale suprarenalelor, afecțiuni ale picioarelor). Reamănați-vă interiorul.

● 55. Tănăsescu Elena, 59 ani, București. Poziția patului excelentă. (poz. 6). Încercați să rămîneți în această poziție pînă la... adînci bătrînețe. Starea generală a sănătății (77 la sută) denotă probabil și alte influențe, efecte ale... tineretii. Probabil probleme la aparatul circulator și de natură renală.

● 56. Tănăsescu Mihaela Irina, 35 ani, București. Surprinzător de ridicată starea sănătății (74 la sută) în raport cu poziția patului (poz. 4) pe care o păstrați de 25 ani. Aveți o bună forță vitală. Dacă veți renunța la această poziție în favoarea unei zone neutre, este de prevăzut o ridicare a stării generale de sănătate la un nivel de peste 85 la sută, iar afecțiunile pe care le cunoașteți deja (probabil hepatobiliare și genitale) vor avea șanse să se amelioreze sensibil.

● 57. Iacob Elena, 30 ani, Starea generală a sănătății 58 la sută și poziția patului mize-

tabilă (4 + 7). Probabil că acuzați deja afecțiuni digestive și genitale. Este necesar să luați măsuri urgente de mutare, altfel veți face complicații mai greu de vindecate.

● 58. Cașin Gheorghe, 43 ani, Cristești Mureș. În prezent patul este situat în poziția 5, iar starea generală a sănătății de 68 la sută. Durata relativ scurtă de timp de cînd dormiți în această poziție nu poate constitui cauza afecțiunilor pe care le acuzați. În cazul dumneavoastră mai degrabă este vorba de afecțiuni congenitale pe care le aveți la sistemul endocrin și la aparatul genital. Asta nu vă împiedică cu nimic să vă mutați patul în poziție neutră.

● 59. Trifan Gabriel, 21 ani, Iași. Patul în poziția 4 iar starea generală a sănătății 72 la sută. Dacă dormiți de 14 ani în această poziție, este posibil ca

oricum, mutați-vă locul de odihnă.

● 63. Rîter Gabriel, 25 ani, Buhuși. Poziția patului 1-2 și starea generală a sănătății 86 la sută. Acuzați ceva tulburări funcționale pe sistem nervos. Încercați să dormiți un timp cu capul la celălalt capăt al patului și luați măsuri în funcție de cum vă simțiți.

● 64. Neacșu Viorica, 38 ani, Petroșani. Starea generală a sănătății 53 la sută, iar poziția patului 1-2 + 7, nocivă. Desigur că afecțiunile pe care le aveți din copilărie atecază și ele într-un fel starea sănătății dumneavoastră, însă frigul pe care-l acuzați este foarte posibil să vină de la poziția patului (radiație magnetică, poz. 7, vezi și ce scrie în numărul din 19 februarie al revistei). Încercați să-l mutați un timp în alt loc și observați dacă senzația de frig persistă. După aceea luați o măsură definitivă, dar nu cu patul în poziția actuală.

● 65. Tuculă Eugenia, 55 ani, București. Nu modificați poziția actuală a patului, întrucît este foarte bună (poz. 6). Este vorba de poziția patului în care ați dormit înainte de 1 martie, data la care vi s-a făcut testul. Despre celelalte poziții de care amintim nu putem avea cunoștință. Rețineți starea bună a sănătății dumneavoastră: 80 la sută.

● 66. Briscan Florica, 54 ani, Baia Mare. Poziția patului foarte proastă (4 + 7), iar sănătatea pe măsură (47 la sută). Luați măsuri de mutare, pentru că deja aveți probleme cu sănătatea (probabil în partea inferioară a bazinului, în zona genitală).

● 67. Chicomban Petru, 35 ani, București. Poziția 4 în care se află patul dumneavoastră explică starea joasă a sănătății (66 la sută). Posibile deficiențe ale aparatului circulator, digestiv și mai accentuat la cel excretor (unde va rinichi). Mutarea lui este evident necesară.

Atenție! Pentru orice revenire (care va fi însoțită de un alt talon), vă rugăm să menționați și numărul de ordine la care figurați în coloanele rubricii. În ceea ce privește semnificația indicelui de sănătate, am explicat-o la poșta rubricii din numărul trecut al revistei. Oricum, rețineți că acest sistem de evaluare este orientativ și că numai medicul, în baza unor investigații corespunzătoare, poate decide asupra stării reale a sănătății dumneavoastră.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂȚĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)

Data nașterii Sexul

Localitatea unde domiciliază

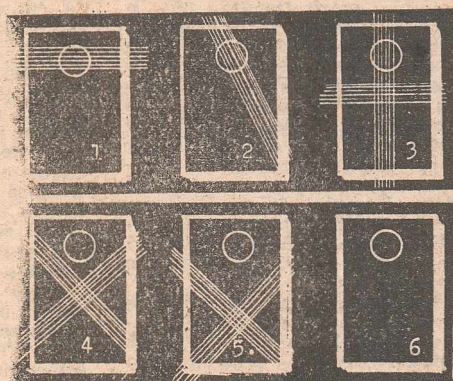
Boala de care suferă De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc

Semnătura sau amprenta

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm, scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bote la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o țușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezire din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (imbolnăviri lente) la gît (poz. 3); la plămîni, stomac, vezica biliară (poz. 3 și 4); imbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); imbolnăviri ale sistemului motor al membrilor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizii lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zonă neutră.

Minunea secolului sau escrocherie? UN MĂR

CARE VINDECĂ TOATE BOLILE!

Se așteaptă mărul minune în fața casei de pe str. Cogălnic, nr. 27

Am aflat că pe strada Cogălnic, nr. 27 locuiește un cetățean, dl Coman Gheorghe care, cu ajutorul unor ierburile aduse din Asia ar vindeca diferite boli. Ajung în fața casei cu pricina, unde așteptau deja vreo douăzeci de persoane și mă așez la coadă, după o doamnă mai în vârstă, care la un moment dat, se întoarce spre mine și mă întreabă:

— Ați venit după măr?
— ???
— Eu sunt la al doilea măr, dar dvs.?

— ???
Întrebările despre măr m-au luat prin surprindere, mai ales că pleasem la drum cu gândul la ierburile de leac și nu vedeam legătura. Mi-au trecut rapid prin minte câteva date legate de mere celebre, de la cel Biblic până la mărul de lingă drum, și am dorit să lămuresc taina mărului de pe strada Cogălnic. Stînd de vorbă cu oamenii din fața casei, am aflat cite ceva despre măr, despre omul care îl oferă și despre bolile lor, ale celor care îl așteaptă, ore în șir, ca pe o ultimă soluție. Întreb:

— Doamnă, de cînd sînteți bolnavă? Ce afecțiuni aveți?
— Sînt bolnavă de ani de zile. Am venit pentru o sinuzită foarte veche, tiroidă, bilă, colecist. Mă simt mai bine. Pe dl Coman îl caut de luna trecută. Mi l-au recomandat și mie vecinii.

— În ce constă tratamentul?
— Păi, asta nu pot s-o spun eu. Măr, copt ținut în petrol dublu rafinat, polen și ce-o mai pune nu știu. Sînt la al patrulea măr după care trebuie să vin la control. Mă simt foarte bine acum. Sînt vîioale.

— Mă numesc Eufrosina Bărbieru. Am două fibroame. Despre unul știu. Pe celălalt mi l-a descoperit dl Coman. Am ulcer. Sînt la al patrulea măr. Mă simt bine. Încă mă doare.

— Dna Cădăreanu, din provincie: Este pentru prima dată cînd vin. Am noduli la piept. Trebuie să încerc și tratamentul domnului Coman. Am fost în spital, am luat fel de fel de medicamente, dar nu s-a rezolvat nimic.

— Nu am venit pentru mine, ci pentru fetița mea. Are giară și dureri de cap în urma unei căzături. După șase mere se simte foarte bine.

— Am mîncat pînă acum zece mere apoi am întrerupt.

— De ce?
— Din cauza prețului. Am adus-o și pe fetița mea... Cînd voi face rost de bani îl voi relua. Nu mă simt total vindecată.

— Soțul meu are ciroză și sîntem în tratament din decembrie. Sperăm să-i dăm de leac. Fiind în spital cu soțul meu, am auzit de la un alt pacient despre merele dlui Coman. Acelui bolnav i s-a ameliorat starea în citeva zile. A scăpat de dureri, de vomă. La soțul meu boala este mai cronică. Eu n-am observat pînă a-

cum o schimbare în bine. N-am făcut, însă, pînă acum analizele. Ni s-a atras atenția de la bun început că boala fiind avansată, durată curei va fi mai mare. Trebuie să avem speranță și răbdare. Sîntem la al douăzecelea măr. După două luni de tratament, dl Coman l-a revăzut și părerea dînsului a fost că ficatul începe să se refacă.

— Aveți idee cite mere trebuie să mai consume soțul dvs.?

— Nu știu. Unora li s-a spus că și o desagă de mere le-ar fi necesară pînă la vindecare.

După ce am aflat citeva păreri ale oamenilor se impunea o discuție cu însuși domnul Gheorghe Coman.

— Domnule Coman am aflat despre dumneavoastră o multime de lucruri. Că aveți 66 de ani, că sînteți inginer constructor și că pe vremea cînd lucrați la Damasc vi s-a spus că sînteți foarte grav bolnav. Aveți ciroză cronică evolutivă și ați apelat la un vrac local care v-a vindecat cu ierburile sale. Ați vrea să ne explicați ce legătură există între acele ierburile vindecătoare și mărul dvs.?

— Vracii sau „oamenii cu multe ierburile”, cum de fapt li se spune, își injectau extrasele din plante tămăduitoare într-un fruct numit rodie. Cu un astfel de fruct a început și tratamentul meu. Apoi m-am vindecat singur, după ce am cercetat cu atenție tradițiile medicale orientale. Oricum, după ani de cercetări ce înglobează cunoștințe serioase de botanică, anatomie, chimie, acupunctură, medicină tradițională, am găsit în flora țării plante cu proprietăți asemănătoare celor din Asia. Echiavalentul rodiei este mărul. Mărul meu, deci, nu este un măr oarecare. El este purtătorul medicamentului descoperit de mine. Este legătura dintre mine și bolnav. Dacă-i dau medicamentul ca atare, nu-l poate lua. E sâlciu, amărul. Mărul, însă, fiind acrisor înlătură, în mare măsură, aceste inconveniente.

— Fiecare boală își are mărul ei?

— La fiecare boală se injectează diferite substanțe, în cantitate diferită, în funcție de gravitatea ei. La unii pun petrol, la alții viță de vie. În cazuri de prostată folosesc niște muguri culeși din pădure. Pentru cancer și pentru SIDA, de pildă, substanțele introduse în măr sînt cu totul deosebite. În schimb, bolile pe care eu le numesc comune, ale ficatului, pancreasului și rinichiului beneficiază cam de același tip de măr.

— De cînd ați început să-i vindecați și pe alții, după ce ați fost primul dvs. pacient?

— Cam de vreo zece ani. La început pe soția mea care a avut un nodul la piept, apoi pe fiica mea care avea un cancer uterin. Încet, încet au început să vină la mine ba unul,

ba altul. Acum sînt cu zecile.

— Ce boli tămăduiți prin metoda pe care ați pus-o la pînet?

— Ciroza hepatică, pancreatită cronică, cancer la ficat,

cancer la prostată, cancer uterin, fibroame, căderea părului.

— Am auzit că vindecați și SIDA.

— De și SIDA. Am avut cazuri cînd copiii purtați pe brațe de mamele lor, după tratamentul meu, s-au vindecat. În momentul în care doctorii au aflat acest lucru s-au alarmat. Probabil nu-și mai vedeau rostul.

— Domnule Coman, în momentul în care afirmați că tratați și vindecați atîtea afecțiuni...

Nu e prea gustos, dar face bine

uni, dintre care unele deosebit de grave, în mod firesc apare acea doză de scepticism, de neîncredere. Se fac în lume cercetări axate pe o anumită boală și tot nu s-au obținut rezultate. Mărul dvs. este chiar un panaceu?

— Am vindecat pe toți cei care mi s-au adresat, indiferent de diagnosticul pe care l-au avut.

— În mod normal, ar trebui să existe o colaborare între dvs. și Ministerul Sănătății în vederea omologării descoperirilor dvs. V-ați adresat acestei instituții?

— Am luat legătura cu acest minister. Au venit la mine doi medici care mi-au cerut să fac un raport și să arăt modul în care tratez bolile, urmînd ca ei să cerceteze. Nu puteam să le dezvălui, așa simplu, cum vindec eu și ce pun în mărul meu.

— Nu aveți, totuși, interesul să colaborați cu Ministerul Sănătății?

— Ba da. Numai că din această colaborare ar trebui să rezulte că eu sînt inventatorul. Le-am solicitat un spațiu corespunzător activității mele, dar am tot fost amînat.

— Stînd lingă oameni, pe-a-fară, am auzit că Gheorghe Zamfir vă este pacient. La fel și despre celebrul baschetbalist american, Magic Johnson, nu s-a spus că ar urma să vă devină pacient. Este adevărat?

— Da. Ghe. Zamfir imi este pacient. Cit despre Magic Johnson, va veni din America, însoțit de cineva din Detroit.

— Vi s-a dus vestea în toate zărilor. Cîți pacienți aveți?

— Vine multă lume la mine. Nu le știu numărul. Vin din toată țara, din Europa, din Israel, din America. Cred că am mai multă popularitate în Franța sau America decît în România.

— Intocmiți vreo fișă acestor pacienți?

— Li trec doar în registrul meu. Cînd voi intra în deplină legalitate, mai bine-zis cînd voi avea un sediu, atunci voi putea angaja o secretară pentru scripte, voi putea avea medici mei. Pentru cazurile de bolnavi nedeplasabili ne vom putea duce la fața locului. Eu medicină generală nu cunosc. Studiile în domeniu pe care le-am făcut au fost pentru întregirea cunoștințelor mele generale.

— Într-o atare situație, vă încumțați să puneți și diagnostice?

— Da. Primesc niște semnale în mîna mea. Sînt înepături și știu care este boala și stadiul ei.

— Diagnosticul este fără greș?

— Absolut fără greș.

— Cît durează un tratament? Cam cite mere trebuie să mînînci?

— Depinde de bolnav, de boala pe care o are, de stadiul ei.

La un cancer mai multe mere, la un fibrom mai puține. Trebuie însă să-mi respecte și regimul. Nu îl respectă, nu mai sîntem prieteni. Pacientul nu are voie să consume alcool, să fumeze, să bea cafea. Sînt admise sucurile: de mere, țelină, morcovi. Regimul durează doar pe perioada tratamentului. În momentul în care s-a vindecat, îi dau un „măr de curățire” care înlătură toate toxinele din organism și bolnavul poate să-și relia viața normală. Nici unul din cei vindecați de mine n-a mai revenit.

— În piață sînt cit costă merele. Ce preț au merele dvs.?

Ing. Gheorghe Coman și unul din pacienții săi

— Eu n-am o taxă fixă. Fiecare dă cit poate. Sînt pensionari cărora nu le pot lua bani. Trebuie să-mi acopăr și eu cheltuielile pe care le fac. Dacă îmi rămîn 1000—1500 de lei pe zi mă declar mulțumit. Cînd voi avea un spațiu se va înregistra totul pe chitanțier.

— Am văzut că ați pus un anunț la intrare din care rezultă că nu mai primiți bolnavi la tratament.

— La tratament nu mai primesc. Doar la consultații. Am prea mulți bolnavi. Singur nu mai pot face față. Nu am unde să-i primesc. Stau afară în frig și așteaptă. Unii vin de dimineață, devreme. În loc să se facă mai bine, mai rău se îmbolnăvesc.

— Am auzit că vreți să înființați un partid.

— Da. Un „Partid al bolnavilor”. Poate că în această situație voi obține un sediu. Au apărut atîtea partide ce numără doar citeva sute de membri, în schimb au sedii mari, spațioase. Au primit chiar și fonduri.

— Veți avea un partid format dintr-o țară întreagă. Cu toții sîntem bolnavi.

— Voi fi și președinte în cele din urmă.

— Conțați pe sprijinul nostru. Vă cerem în schimb sănătate. Deoarece fac parte din neamul Evei, domnule Coman, sînt curioasă și aș dori să gust eu însămi un măr.

ELENA GRECESCU ■

ELCOHEP — MIRACOLUL DE FIECARE ZI

Medicamentul „Elcohep” a fost obținut după zece ani de cercetări în renumite laboratoare și clinici din țară. Este un preparat vegetal fără contraindicații, realizat pe baza unei descoperiri prioritare pe plan mondial. Cu acest produs, brevetat în 8 țări ale lumii, și-au recîștigat sănătatea peste 6 000 de persoane cu grave afecțiuni de ficat: dischinezii biliare, hepatite cronice, ciroze hepatice.

IMPORTANT

Cei ce doresc să beneficieze de această terapie naturistă, o pot face, adresîndu-se Societății „Elcohep” S.R.L. la telefoanele 991/30 031 (între orele 9—21) și 991/36 298 (orele 16—21), sau în scris la adresa: Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3 700.

„Natura este singurul medic adevărat. După ani de suferințe cumplite, de internări și tratamente cu medicamente de sinteză, mi-am redobîndit sănătatea cu ajutorul terapiei naturiste „Elcohep”. Hepatita cronică agresivă a bătut în retragere și azi sînt din nou aptă de muncă. Analizele au revenit la normal și simptomele au dispărut. Sînt alt om.”

ALEXANDRINA DUMITRU, București

„Nu e nevoie să mai spun cît poate suferi un om cînd e atins de ciroză hepatică. O boală, adeseori fără leac, spun medicii. Dar iată că preparatul din plante „Elcohep” poate învinge această maladie neiertătoare. În cazul meu, boala s-a ameliorat mult, analizele au revenit la parametri normali, starea generală e bună. E un tratament de lungă durată care cere răbdare, regim alimentar, odihnă. Dar semnele de înăsătorire apar chiar după primele săptămîni.”

GHEORGHE STANCIU, com. Gîlna, Jud. Ilfov

Știi cîte cimitire sînt în București? 41. Am parcurs 12. Am regăsit în ele mizeria noastră cea de toate zilele exacerbată pînă la demență.

La Belu ortodox, în timpul zilei hoții filează

Tentativa de a lega o discuție cu dl Gh. Drăghici, șef secție cimitir Belu, eșuează. Cînd află despre ce vreau să scriu, declară că o înmormîntare costă mai ieftin decît o plîne (!!) și pare suprasaturat de cît s-a scris în presă despre cimitire. Încearcă să mă expedieze rapid la Administrația Domeniului Public pe str. Ctin. Mille, lîngă restaurantul Berlin, să iau legătura cu dl director Raicu. Cum n-am de gînd să zigzaghez prin București la indicațiile șefilor de cimitire, nu-l ascult. Încerc să vorbesc cu alcuineva. Mai marele gropă-

Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin...

și lasă la vestiar. Din disperare însă a vrut să-l lovească cu sapa; derbedeul s-a speriat și a fugit. Din fauna celor care bîntuie cimitirul fac parte și obsedații sexual. Nu știu ce-i rușinea; se masturbează în fața femeilor neajutorate.

Popescu Florica, o altă lucrătoare din cimitir, istorisește cum la o aniversare a zilei lui Eminescu, poliția a păzit zi și noapte maldărul de flori de pe mormîntul său. Noaptea au venit țigani, și de necaz că nu pot fura florile, au spart capela cimitirului și i-au dezbrăcat pe cei trei morți aflați acolo. Hainele bune le-au luat cu ei, pe celelalte le-au aruncat în cimitir.

Unul din monumentele celebre ale cimitirului este Doamna cu umbrelă, executat de Raffaello Romanelli. Literele de aur de pe monument au fost furate de mult. Povestea sa este tulburătoare. Un tînăr român, student la Paris, se îndrăgosteste de o frumoasă franțuzoaică; reîntors în țară, dă uitării romanța trăită în Franța, se însoară și are copii. Minată de sentiment, tînăra franțuzoaică îl caută în România, îl găsește și nefiind recunoscută se angajează guvernanta la copiii iubitelui. Tandreața cu care îi îngrijește copiii, atrage atenția tatălui, acesta o recunoaște și ea se otrăvește.

Cavoul bulgarilor tronează străjuit la fiecare colț de statuile unor oameni extenuați, încadrați de cîte două luminări urlașe. Impresionează deopotrivă cavoul familiei Marghiloman și cel precum o mică biserică în care odihnește Jacques I. Lahovary. Alte personalități care și-au aflat aici capătul drumului sînt: Ienăchiță Văcărescu, Panait Istrati, Maria Tănase, Maria Cella Delavrancea — Lahovary, Ion Pînteșeanu, Mihai Ralea, Mihail Sadoveanu, Marin Preda, George Călinescu, Zaharia Stancu, Alexandru Graur, Vladimir Streinu, Șerban Cantacuzino, Nicolae Kretzulescu.

Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Gheorghe Petrascu și Theodor Pallady odihnesc, vecini, sub o uriașă placă din mai multe blocuri din marmură neagră. Pe deasupra o statuie, de bronz intruchipează o fată ingenucheată căreia îi lipsește o mînă.

În partea opusă, cavoul lui Constantin Tănase este tăiat în bazalt sub forma unui trunchi de piramidă cu baza mică, sensibil egală celei mari. Nu lipsește însemnul Cărbușului.

Într-un mormînt simplu, fără cruce, acoperit cu două plăci groase de marmură, doarme Toma Caragiu. O sculptură în bronz reprezintă capul stilizat al actorului.

"Evanghelic": jafurile sînt excluse

Cimitirul Evanghelic se amă în apropierea cimitirului Belu, în vecinătatea celui evreiesc. Avertismentul scris la intrare pare inutil: „Nu uitați că vă aflați într-un cimitir!”. O curățenie exemplară domnește

tîrzie să-și facă datoria. De voie, de nevoie, tot personalul cimitirului face curat. Un lucru bun este aportul Cooperativei Constructorul, singura autorizată să efectueze lucrări aici. În incintă există magazia sa de materiale.

Locuri de veci nu se vind. Enoriașii au locul rezervat prin achitarea taxelor anuale; în caz de deces, și-l primesc. Aspectul mormintelor este îngrijit. Echi-distanța creează impresia de simetrie topografică. O fecioară de piatră veghează mormîntul sculptorului Emil Becker, creatorul ei. Statueta este sora fetei cu ulciorul din Cîsmigiu (izvorul Sisi). În cimitir sînt înmormînați, printre alții: Mihai Beniuc, Mihail Florea, Karl Storck (mormînt cu bust), fabricantul Luther (întemeietorul Fabricii de bere Grivița), pictorul Francisc Sirato (mormînt cu bust de bronz), scriitorul Franz Storch, doar cîțiva renumiți care odihnesc aici pentru totdeauna.

Cochet și sobru, Cimitirul Evanghelic este una din oazele Bucureștiului și do-vada că civilizația este posibilă.

Militarii se odihnesc în disciplină

La Cimitirul Mîntar Ghencea, pe bd Ghencea nr. 18, Maior Angelescu Ion mă împotnă plin de ehtuziasm și energie. Își exprimă, însoțit de o stringere bărbătească de mînă, refuzul de a sta de vorbă. După cum justifică nu o poate face decît cu acordul dlui general-maior Paul Romulus de la Comenduirea Gar-nizoanei București, care îi este șef. Cum aceasta se află undeva la celălalt capăt al orașului, pe bd Dinicu Golescu, prefer să nu părăsesc zona. Ca și la Belu, sper să închei o discuție cu cineva din subordine. Se pare însă că pînă și femeia de serviciu care mătură în fața capelei s-a molipsit de disciplina cazană. Nu-mi dă amănunte: „pînă nu e cineva autorizat și în drept, nu se poate!”. În lipsa discuțiilor mă voi mulțumi să reproduc cîteva nume și inscripții de pe mormînte, însoțite de scurte descrieri:

Colonel Tăutu Nicolae — scriitor — 1919—1972.

„Iar pe mormînt cînd am să plec în moarte / Sădiți-mi brazi ce nu se vestejesc / Să pot cînta prin cetini mai departe / Iubirea mea: pămîntul românesc!” — N.T. Pe mormînt nu se află brazi, cum și-a dorit, ci trandafiri... Nu are cruce.

Valter Roman 1913—1983.
Hortensia Roman 1915—1991.
Hortensia are o cruce din lemn așezată pe cavoul subteran din marmură fără cruce.

Gică Ion Popa
General de Justiție.

17 februarie 1933 — 1 martie 1990.
Erou al Revoluției din Decembrie 1989. Cavoul subteran din marmură albă are cruce; pe capac un basorelief înfățișează o foaie de laur.

Maiorul Constantin Burcă
Căzut în luptă
Contra fascismului
1912—1936.

Ideea comunistă, / Pretutindeni / I-a fost lumină, armă / Și drapel / Și jertfa lui în Spania însingurată / A fost o treaptă spre același țel. / Pe cavoul din marmură albă, fără cruce, un mic basorelief de bronz cu portretul.

Jacob Teclu
General de Armată
Erou al Muncii Socialiste
1899 — 1976

Cavoul subteran are pe capac o spadă, din marmură roșatică, tăind o floare de laur.

În centrul cimitirului un mausoleu poartă inscripția: „Glorie eternă și recunoștință veșnică ostașilor români care s-au jertfit pentru păstrarea ființei naționale, pentru independența și integritatea patriei.”

Ghencea civil: cîinii de pază au fost otrăviți

Sosit la Cimitirul Ghencea Civil, în vecinătatea celui militar, mă surprinde lipsa crucii de pe clopotnița de la intrare. Aveam să află mai tîrziu că a „zburat” la Revoluție și dusă a fost.

Din cuvintele schimbate cu dna Virginia Cismărescu, șefa cimitirului, reiese că și aici au loc destule jafuri și vandalisme. Se pare că nici din partea familiilor dependente de cimitir nu există preocupare prea mare pentru ordine și curățenie. Furturile de flori, sticle, bone, cană, cruci, luminări, sînt comise în general de oameni nevoiași care se atașează la grupurile ce însoțesc înmormîn-

tările. Cerșetorii abundă. Pe vremea lui Ceaușescu, administratoarea își permitea să-l ia de mînă și să-l dea afară. Acum, dacă face așa ceva, lumea o apostrofează cum că ce-ar avea cu bieții oameni ne-

UN „GOLAN” AJU

Prezentăm în rîndurile de față situația dlui Adrian Ilina, pilduitoare pentru încălcarea drepturilor omului în România postceastă. Să spunem mai întîi că dl Adrian Ilina, cu ultimul domiciliu în Șoseaua Olteniței nr. 238, bl. 53, ap. 19, este unul din adversarii neștiuți ai comunismului, participant activ la revoluția din decembrie 1989 și la Piața Universității. A fost unul dintre greviștii foamei, arestat, bătut și hărțuit apoi de organele „democrației originale”.

Pe data de 6 iunie 1990 dl Adrian Ilina a intrat în greva foamei alături de grupul „golanilor” de la Universitate. În acel moment soția sa, Hilda Edith Ilina, i-a aprobat gestul, l-a încurajat. Nu același lucru se poate spune și despre șefii de la fostul său serviciu, Cooperativa „Metalica”. Aceștia, prin decizia nr. 57 din 21 iunie 1990, l-au mutat „disciplinar” pe termen de 3 luni la o altă secție, în afara Bucureștiului, mai precis în comuna Căteu, pentru a se sătura de democrație, așa cum i-au precizat.

În dimineața zilei de 13 iunie 1990 a fost arestat și, depus pentru „cercetări” la Poliția TF din Giulești, iar de aici, datorită rănilor, transportat la Spitalul de Urgență. În mod cu totul inexplicabil, Hilda Edith Ilina și-a părăsit soțul, amenințîndu-l cu introducerea acțiunii de divorț. (Este locaș să spunem că soția dlui Ilina suferise în trecut nu prea îndepărtat de anumite depresii ner-

voase, încercînd în două rînduri să se sinucidă.)

Au urmat două procese „cu cîntec”: unul pentru reintegrarea Hildei Edith Ilina în domiciliul comun pe care îl părăsise de bunăvoie și actul de divorț. În cadrul primului proces, dl Adrian Ilina a fost de acord cu reînnoirea soției sale în apartamentul din Șoseaua Olteniței nr. 238, lucru care s-a petrecut însă în condiții de-a dreptul dramatice pentru fostul grevist al foamei. Acesta a declarat în fața instanței că nu înțelege gestul soției sale întrucît ea nu fusese a-lungată din locuință, ci o părăsise în mod liber-consimțit.

Cel de-al doilea proces s-a desfășurat cu încălcarea grosolană a legii procesuale civile, vina principală revenind Judecătorei Sectorului 4. Pentru ca afirmația noastră să nu pară nefondată, să reținem următorul pasaj al acțiunii de divorț: „Pe de altă parte, arăt că tot datorită acestor comportări ale spiritului, acesta și-a părăsit de multe ori soțul, ultima oară cu ocazia evenimentelor de la Universitate, la care a participat pe tot parcursul desfășurării lor”. Nu cunoaștem (încă) textul de lege care consacră posibilitatea desfacerii unei căsătorii pe motive ... de ordin politic! Cît despre „părăsirea” serviciilor la care face referire Hilda Edith Ilina trebuie spus că aceasta este o ficțiune; este foarte adevărat că datorită rețelilor tramentate la care a fost supus de către

cativă. Are un băiat de 25 de ani și o fată de 32. De la fiică are o nepoțică.

Odată cînd descărca saci de ciment, cîțiva au căzut și i-au rupt picioarele. E mult de cînd a scos ghipsul și s-a refăcut, dar de atunci ia concediul doar iarna. Mă însoțește în plimbarea prin cimitir, povestind că la Belu se fură mult. Începînd cu flori și terminînd cu obiecte de cult religioș: candelă, vase, cruci. Cavourile sînt sparte mai ales după ora 17, cînd personalul termină programul. În timpul zilei, hoții filează. Adesea sînt îmbrăcați frumos; nu prea îi bănuiești. Asistă la înmormîntare și, după plecarea familiei, jîmlesc florile. Șerban Iordana își amintește de o întâmplare cu un individ care a amenințat-o cu cuțitul. Bani nu-i ține la ea; tru curățenie și ridicarea gunoierului, în-

oriunde ti-ar fugi privirea. De la doamna Schobel Ana află că jafurile sînt excluse. Aici nu au ce căuta cerșetorii și țiganii. Cei care vin cu gînduri necurate sînt recunoscuți imediat și dați afară. Așezămîntul nefiind alt decît de întins, în general vizitatorii sînt cunoscuți de personalul administrativ. La terminarea programului, poarta se încuie și cîinii dresați care umblă pe alei ar descuraja orice infractor. Nu dispar niciodată flori sau coroane. Aceștia din urmă se aruncă doar cînd cei din familie solicită. Groparii lucrează în salopete curate. Există și un pietrar afectat Cimitirului Evanghelic, care plătește un impozit destul de piperat. O mică nemulțumire ar fi că deși I.S.B.-ul încasează taxa pen-

norocii. Este acuzată de cetățeni că-i dă pe cerșetori afară pentru că pomana să revină muncitorilor angajați de cimitir. Hoții operează când se îngină ziua cu noaptea. Într-o seară de iarnă, pe la ora 18,00 o fetișcană caută un mormint. Este acostată de un cetățean care se oferă să o ajute; îi dă în cap furindu-i căciula dar este imobilizat de un gropar. Condamnat la un an și jumătate de pușcărie, după ce este eliberat hoțul revine cu mai mulți „prieteni” și atacă dormitorul groparilor. De atunci bîntuie aici un sentiment de teroare. Fiecare preferă să în-
tr-o seară de iarnă, pe la ora 18,00 o fetișcană caută un mormint. Este acostată de un cetățean care se oferă să o ajute; îi dă în cap furindu-i căciula dar este imobilizat de un gropar. Condamnat la un an și jumătate de pușcărie, după ce este eliberat hoțul revine cu mai mulți „prieteni” și atacă dormitorul groparilor. De atunci bîntuie aici un sentiment de teroare. Fiecare preferă să în-

tr-o seară de iarnă, pe la ora 18,00 o fetișcană caută un mormint. Este acostată de un cetățean care se oferă să o ajute; îi dă în cap furindu-i căciula dar este imobilizat de un gropar. Condamnat la un an și jumătate de pușcărie, după ce este eliberat hoțul revine cu mai mulți „prieteni” și atacă dormitorul groparilor. De atunci bîntuie aici un sentiment de teroare. Fiecare preferă să în-

tr-o seară de iarnă, pe la ora 18,00 o fetișcană caută un mormint. Este acostată de un cetățean care se oferă să o ajute; îi dă în cap furindu-i căciula dar este imobilizat de un gropar. Condamnat la un an și jumătate de pușcărie, după ce este eliberat hoțul revine cu mai mulți „prieteni” și atacă dormitorul groparilor. De atunci bîntuie aici un sentiment de teroare. Fiecare preferă să în-

Străulești II: teren de fotbal printre cruci

Cimitirul Străulești II se află la circa 2-15 km de București pe Șoseaua Odăi. Conversația purtată cu dna Elena Alexe, asier, și dl Petre Gheorghe, administrator, relevă și aici același gen de infracțiuni, comise însă cu și mai mare bestialitate. Cea mai dificilă problemă este veninătatea țăganilor din sat, care comit arturi și profanează morminte. Crucile de marmură și lemn care se fură noaptea sunt recondiționate și vindute de ei. Dacă nu pot fi desprinse, le vandalizează. În permanență există reclamații din partea proprietarilor locurilor de veci. Părți

gărdul care împrejmuiește cimitirul este, de asemenea, furat și transformat în cocini de porci. Reclamațiile făcute la poliție n-au găsit ecou. Chiar li-dera de pomi (tei, salcimi) a dispărut, înaltă, transformată în lemne de foc. Țiganii au înființat chiar în incinta cimitirului un teren de fotbal. Nu se dau apoi de la nimic. Nu au nici o reținere față de poliție. Devastează și mormintele poliștilor. Bătrînii izolați riscă să fie rușnați și prădați. Cimitirul e mare (14 a), se delinvenți nu-i deranjează nimeni. Așa și roți din mașinile parcate afară. Groparii au un dormitor în incinta cimitirului, dar nu mai vor să doarmă acolo e cînd au fost bătuți de hoții pe care au surprins. Au nevoie și copii. Cîșgă cu greu un ban și de multe ori îl sau. Le-o cere meseria foarte grea. Tuncesc pe rupte; pămîntul este tare gropile se fac la tirnăcop. Costul oficial al unui înmormintări este 3.540 lei. ocurile se vind pentru 7 ani, cu posibilitatea de prelungire și posesie definitivă contra unei taxe de 850 lei. A existat o bănuială că după evenimentele din 1-15 iunie 1990 ar fi fost aduse aici cavre spre a li se mușamaliza proveniența.

După ancheta ziarului „România Liberă”, constînd în studii arhivelor și vidențelor, cercetări și fotografii pe teren și la Morgă, bănuielele s-au dovedit ondate. Era vorba doar despre cada-

vrele neidentificate trimise în mod curent de Institutul Medico-Legal. Există aici o zonă specială pentru înhumarea lor.

La Străulești II odihnesc pentru vecie: Mihai Gafiță, Anatol Bakonski, Mihail Drumeș, Teodor Mazilu, Alexandru Ivasiuc, Ion Biberi și alți scriitori sau artiști.

Sfînta Vineri se scufundă în metrou ?

Cimitirul Sfînta Vineri de pe Calea Griviței are clopotnița și așezămintele ce fac corp comun cu ea „prinse în pîioneze”. Aflăm de la Andrei Sileanu, șeful cimitirului, că din cauza lucrărilor de la metrou, așezămîntul de la intrare, neavînd fundație, pus direct pe un bec, poate să cadă din moment în moment. Și gardul cimitirului este spart și dislocat; trebuie consolidat. Nici trotuarul din fața cimitirului nu poate fi folosit din cauza pericolului de dărîmarea. A fost blocat pentru protecția trecătorilor. Situația este cunoscută de cei de la Metrou, de Domeniul Public, și mai ales de Primărie. Măsurile însă întîrzie. Singura soluție este dărîmarea și reconstrucția clopotniței și a birourilor de la intrare. Neexistînd fundația, renovarea este imposibilă. Și aici, aceleași frămîntări generate de furturile care se pare că sînt ceva obișnuit în cimitirele mari din București.

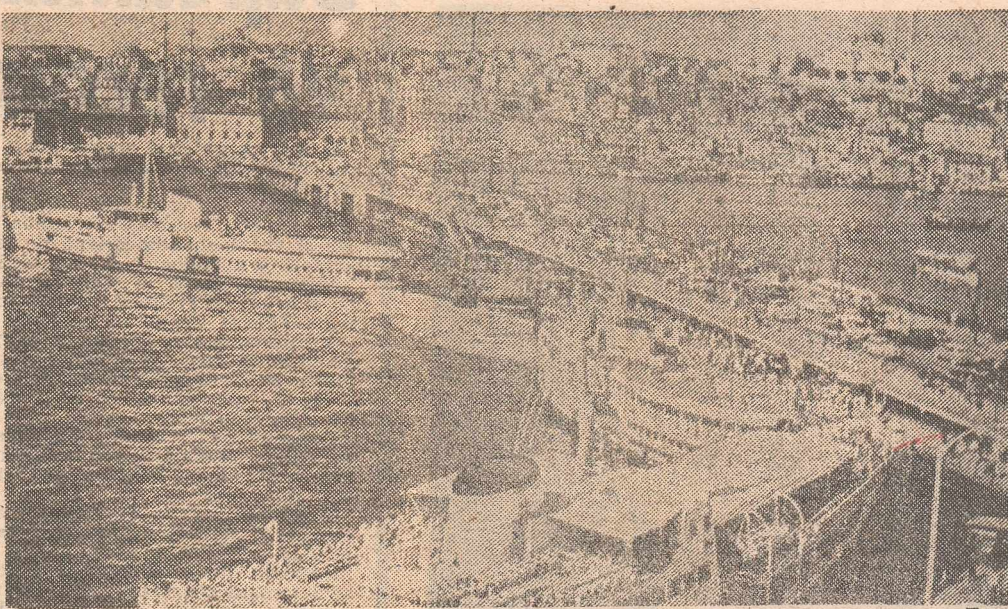
Groparii, oameni amăriți, cu un salariu ce nu depășește 6.000 lei, sînt angajați prin Domeniul Public. Jumătate din ei vin din afara Bucureștiului. Dorm într-un dormitor care se află în corpul de clădire avariata. O fac pe propria răspundere, sub semnătură. Condițiile sînt improprii. Tot din cauza lucrărilor de la metrou lipsește și apa care este adusă de vizavi, de la Regionala C.F.R.

Deși cimitirele au puține puncte comune cu umorul (excepție cel vesel din Săpînța), întîmplarea cu bătrîna care și-a înmormîntat aici pisica stîrînește zîmbete. Pisica are și cruce din marmură pe care este scris și numele Miți-Mițșor; a fost așezată într-un mic sicriu. Bătrîna, care înainte locuia la Paris, este o mare iubitoare de animale. Fiind înstărită, aduce mîncare la cîinii din cimitir și cîind sînt bolnavi plătește veterinarul să-i îngrijească.

Pe vremea lui Ceaușescu, cimitirul a fost închis în vederea demolării. Revoluția l-a salvat de la o soartă asemănătoare cimitirului Crîngăși. La Sfînta Vineri nu se vind locuri de veci. Cine le posedă plătește în caz de deces al unuia dintre membrii familiei, 3.490 lei pentru o înmormintare obișnuită. Prețuri se pot contacta și în incinta cimitirului, tariful fiind stabilit la „mîca înțelegere”. Biroul administrației se află acum într-o baracă, din cauza pericolului de demolare existent la fostul oficiu.

Este notorie deja aceea cu mormintele activiștilor de partid cărora membrii familiei le-au schimbat secera și ciocanul inscripționate pe piatra de mormint cu o cruce creștinească. Mormintul lui Gogu Rădulescu care odihnește tot în acest cimitir, este o mică operă de artă. Mai modeste, la Sfînta Vineri își dorm somnul Toni și Lucia Sturza Bulandra, Constantin C. Nottara, Maria Lătărețu, Ileana Sărăroiu, Maria Pietraru.

RADU POPA ■
Fotografii de
GIG MOTOIANU ■

Românii la Istanbul

Ce înseamnă astăzi o excursie la Istanbul? Un agreement sau transportul de oameni programati să imblinzescă vigilența vameșilor și să încheie afaceri avantajoase? Se pare că varianta a doua este cea veridică. Bucureșteanul amator de o astfel de călătorie este convocat în Piața Kogălniceanu la ora 6,30. La noi, așteptarea pentru orice fel de problemă a devenit un fenomen de la sine înțeles. Aștepti și aici pe puțin 2 ore pe reprezentanții firmei Verotur, care după ce consultă listele te repartizează în autocare. În ambuscada pentru cucerirea unui loc cit mai convenabil oamenii dau din coate cu trei — patru genți în mîini. În autocar, din atmosfera desăiață de discuții, îți dai seama că, exceptînd o familie, două, pasagerii sînt cointeresați de o viitoare bisniță fructuoasă, nicidecum de pitorescul peisagistic ce-i așteaptă în Turcia. Fiecare își etalează în șoaptă lucrurile schimbabile din geamantan și presupusul profit. „Armamentul” constă din țigări, farfurii de porțelan, servicii de vin și țuică, seturi de pahare, sticle cu whisky etc. Autocarul ajunge la Căldărași și pasagerii sînt avertizați să pregătească baceșurile pentru traversarea Dunării cu bacul. Refuzul veritabililor excursioniști, al celor care n-au de ce să se pună bine cu vameșii, este neluat în seamă. Cei cîțiva care nu intenționează să facă bisniță reprezintă interes scăzut. După două ore de tergiversări, vameșul este „uns” de grupul victorios. După o jumătate de oră sîntem la Silistra, în Bulgaria.

Cam pe la 2-3 noaptea se ajunge la frontiera bulgaro-turcă. Sînt cunoscute pînă în detaliu metodele de strecurare pe sub ochii vameșilor a mărfurilor clandestine. Pentru ca privirea să le fie îngăduitoare intră în funcțiune peșcheșul de 1-2 \$ de persoană, însoțit de cartușe Kent. Rămîne necunoscută proporția ghid-vameș, însoșită din dar. Novicii suferă sincer pentru cartușele de Kent confiscate. Pînă ce ghidul rezolvă cu vizele, experimentații știu că din shop-urile de la vamă se pot cumpăra cartușe de țigări și sticle de whisky vandabile în Turcia. Fericeții cu marfa salvată și necăjiții rămași fără ea cad într-un somn adînc de 8 ore pînă la Istanbul.

Privind cu ochii celui care a sosit pentru prima oară în Turcia, ești impresionat de orașele miraculos luminate, de stațiile de benzină cochete, moderne și curate. Treziți din mirajul orient al, românii sînt „răsturnați” din autoturism pe niște bagaje, cel mai adesea în plină mizerie și aglomerație. Incepe asaltul turcesc în căutare de rulment, prize de bomfaier, whisky Johnny Walker și țigări Marlboro. Cazarea este următoarea deziluzie. Undeva la periferia Istanbulului începe o tocmeală îndîrjită pentru

găsirea unui loc de dormit. Cel înstărit trage la hotel pentru 8 \$ pe noapte. Cei-lalți găsesc pensuni pentru iurnătate din sumă. Camere cu două paturi (16 \$) se transformă ad-hoc într-unele cu patru, profitul fiind încasat de asociația ghid-hotel. Minoritatea formată din turiști veritabili escaladează curajoasă străzile labirintice din Istanbul. Este avidă de a recupera timpul pierdut, să vadă cit mai mult.

Reîntors la hotel, vizitatorii desfac „papornita” cu mîncare adusă de acasă. Deși orașul mustește de mîncăruri apetisante, nu-ți poți permite să cumperi nici măcar un pepsi (1 \$). Plimbăreții își regăsesc colegii afaceriști cu piața gata făcută; bucuroși că tirgul a mers din plin. Ținînd cont că pe două cartușe de țigări poți lua o scurtă de piele evaluată între 10-11 mil lei în consignația românească, beneficiul este substanțial. În orașul de pe malul Mării Marmara s-au mai tocmnit: pături imitație pîr de cămilă, sahariene și pantaloni bluejeans, mohair, pulovere, aur — toate de proveniență autohtonă. Încă de la intrare, în magazinele din Istanbul funcționarii te întîmpină cu amabilitate și insistență curtoazie simțindu-se onorați în momentul cînd tirgulești cite ceva.

Refăcuți atît cit permite un somn chinuit dar plătit rezeste. Idealistii gruoul vizitează a doua zi Moscheea Alabastră și Sfînta Sofia. Rămîne de neuitat recreerea de două ore oferită de parcul ce desparte cele două edificii. Locurile sînt magnifice. În vecinătatea Moscheii civilizația este la ea acasă. Domnește curățenia. Din autocare cochete coboară o cu totul altă lume, decentă, nicidecum disperată. Ducînd lipsă de ghid, grupul român se atacează unuia francez pentru a descifra istoricul moscheii. Senzația de împlinire spirituală trăită pe drumul de întoarcere este de neînlocuit. Unele voci afirmă că vizita moscheilor merită sacrificiul și amărăciunea precedentelor zile de chin. După așteptarea întîrziată, grupul se reface din oameni mai mult sau mai puțin surmenați dar mulțumiți, fiecare în felul său de realizarea scopului propus. Șoferul roagă pe cineva care nu are înscris pe buletin covor cumpărat din Turcia să-l treacă pe al său la graniță.

Deziluzia supremă este așteptarea de 12 ore la granița bulgaro-română după șirul autecamioanelor TIR care blocau accesul autocarelor. Alteori se așteaptă și 24 de ore. Vameșii tacticoși demontează și verifică meticolos, fără grabă, TIR-urile mașină cu mașină.

După ce-ajungi, în sfîrșit, acasă, te gîndești, cu nostalgie că mai demult osmanlii erau aceia care se scurgeau valuri către noi. Acum e invers.

RADU POPA ■

S PE DRUMURI...

săi de la Cooperativa „Metalica”, dl ca a fost nevoit să plece de aici, dar cut-o prin transfer. În aceeași cerere chemare în judecată, Hilda Edith a mai solicitat și atribuirea spațiului tiv compus din 2 camere decoman-plus dependențele corespunzătoare.

Adrian Ilina s-a prezentat la cele 3 concilieri cit și la primul termen judecată (10 ianuarie 1991). Este arătat că apoi, realizînd că se află în unei înscenări judiciare, a renunțat la desfășurarea procesului, dar tot atît adevărat este și faptul că nu a mai citat de către instanță, procesul asigurîndu-se în absența sa, deci cu lăcarea dispozițiilor legale, care în erie de divorț prevăd obligativitatea enței ambilor soți pe tot parcursul asigurării procesului. Mai mult decît în încheierea ultimei sedințe de cată a fost trecut „prezent”, deși în moment dl. Ilina nu se afla în sala judecată ci la noul său loc de muncă, „S.A. IL”, lucru ce poate fi doct prin condicta de prezentă.

stărirea judecătorească definitivă nr. 13 iulie 1991, însoțită de înștiințarea evacuare a locuinței, i-a fost trimisă prin poștă, așa cum era legal, ci către Hilda Edith Ilina prin interul unui vecin de bloc și nu în terutil, ci după 30 de zile, adică după rarea termenului pentru introducerecurului. Este clar ce s-a urmărit: cedarea dlui Adrian Ilina și — e cel mai grav aspect — privarea

de locuință în această perioadă cînd obținerea unui apartament a devenit practic imposibilă.

Dar suferințele dlui Ilina nu s-au oprit aici. Pe data de 12 august 1991, el a fost evacuat din locuință, deși aceasta, fiind compusă din două camere decomandate, putea oferi condiții separate de trai. În aceste condiții dl Ilina, apelînd la mila administrației de bloc, a fost nevoit să se „mute” în uscătorie. Toată iarna și-a petrecut-o în condiții inumane: fără lumină, fără apă, fără căldură, fără grup sanitar.

Dl Adrian Ilina s-a zbatut în continuare. A reușit astfel să obțină din partea sindicatului de la „VISCOFIL” S.A. repartitia unei garsoniere. Dar la S.G.L. 11 (situat în Bd. Brîncoveanu) i-a fost dat să afle că locuința cu pricina era ocupată de șase ani în mod ilegal de către o familie care nu plătiese nici un fel de chirie și întreținere. Cei de la S.G.L. 11 și-au declinat competența în favoarea poliției de sector, dar aici nimeni nu cunoștea nimic. Cu cinism, funcționarii Primăriei Sectorului 4 l-au „sfătuit” pe dl Adrian Ilina să fie atent cînd moare cineva pentru a beneficia de locuința respectivă! Colac peste pupăză, pe data de 3 ianuarie 1992 administrația blocului i-a remis o somație pentru evacuarea spațiilor. Dlui Ilina nu-i rămîne decît să se mute ... în stradă. Sau la Cotroceni, ca grevist al foamei.

LUCIAN TUDORANCEA ■

7 lei pensie...

Legea fondului funciar continuă să fie aplicată „după ureche”, mai precis în funcție de interesele structurilor ceapist-comuniste din satele României. Această lege a lăsat neîndreptate abuzurile „legiferate” de fostul regim. Din rîndul lor putem aminti pensiile membrilor C.A.P. Actul normativ care reglementează acest aspect este încă în vigoare; el stabilește condiții inumane pentru acordarea pensiilor în agricultură. Concret, este vorba despre realizarea unui anumit număr de norme de lucru, indiferent de starea sănătății și de vechimea în muncă. Așa se face că au existat și există încă persoane cu pensii ce nu depășesc 20 de lei pe lună.

În comuna Căscioarele, județul Călărași, am întîlnit bătrînii cu astfel de pensii. Niculina Tuțu, 71 de ani, „beneficiară” de o pensie lunară de 12 lei pe care — firește — refuză să o ridice. Ea își aduce aminte că în perioada 1958-

1960 a fost obligată să cedeze C.A.P. Căscioarele 8,5 ha teren arabil, o pereche de boi, o căruță și altele agricole.

Mița Dumitrescu primește însă o pensie și mai mică: numai... 7 lei! Nu sînt singurele exemple în acest sens din comuna Căscioarele. Cei nemulțumiți s-au adresat după decembrie 1989 Prefecturii județului Călărași. Inutil. La rîndul său, conducerea C.A.P. a refuzat orice dialog, pretextînd că arhiva arsese înainte de revoluție și că legea comunistă privind pensionarea membrilor cooperatori nu a fost încă abrogată.

Domnii parlamentari, indiferenți de orientarea lor politică, ar trebui să înțeleagă că situația acestor oameni se impune a fi rapid rezolvată. Înainte de a-și stabili salarii și indemnizații astronomice, domniile lor au datoria de a sluji interesele cetățenilor care i-au ales la 20 mai 1990. Printre ei se află și acești trudituri ai pămîntului a căror muncă a fost batjocorită de statul comunist.

LUCIAN TUDORANCEA ■

SUCCES, PATRIZIA!

Despre, Patrizia Morandini vom mai auzi — sperăm că o vom mai și auzi la noi în țară — ca despre o sorpană de marcă a teatrului liric contemporan. În România, solista italiană a interpretat cu succes Tosca și Boema, Madame Butterfly și Leonora din Trubadurul, evoluind cu grație lirică și totodată vibrație dramatică și în Paiațe, în Bal mascat, în Dama de pică sau în Forța destinului, la Opera din București, Timișoara, Constanța, Brașov, sub bagheta unor distinși dirijori români ori străini, printre care muzicianul Antonio Ardinghi. Formată la școala „bel canto”-ului italian, soprano cîntă cu brio (incluzind și concerte de lieduri) pe scenele unor importante teatre din Europa și Americi de Sud. Vocea ei răsună zilele acestea într-o probă hotărîtoare pentru cariera tinerei soprane, cu Ricardo Mutti, la Scala din Milano. Îi dorim succes și o așteptăm cu dragoste din nou printre noi.

ALICE MĂNOIU ■

Săptămâna aceasta la teatru vă recomandăm:

● Din repertoriul foarte bogat al Teatrului Național, în reluare citeva spectacole de răsunet artistic internațional:

„Trilogia” în versiunea originală a lui Andrei Șerban și tot în viziunea sa regizorală, regalul de fantezie și vervă shakespeariană pe tema eternă și mereu actuală a psihologiei îndrăgostiților: **Noaptea regilor** Vassa Jeleznova în regia lui Ion Cojar, spectacol premiat de UNITER și datorită forței dramatice a actriței Florina Cercel (premiul de interpretare)

Vrăjitoarele din Salem de Arthur Miller, clasică montare în regia tinărului Felix Alexa, bulversant tablou tragic al consecințelor intoleranței.

Jocul — pantomimă ce ne dezvăluie talentul tinărului actor Dan Puric.

O premieră „Tennessee”: **Menajeră de sticlă** în regia lui Mihai Manolescu, cu Carmen Stănescu, Adrian Pinteș și Alința Iacobescu (spectacol asupra cărui vom reveni) și

Domnișoara Iulia de August Strindberg, o matură concepere scenică a piesei care a stîrnit aprige polemici la premiera de acum o sută de ani fiind interzisă în Suedia, țara dramaturgului. Reușita spectacolului se datorează generației tinere de interpreți: Maia Morgenstern, Cerasela Dan, Mircea Rusu și colegului lor de generație, regizorul Ștefan Iordănescu. Un teatru psihologic modern anticipând marile creații ale sfîrșitului de secol 20, piesă de cameră în trei personaje ce se dezvoltă cu o forță și o cruzime a „căderii măștilor” de o violență ce poate șoca și astăzi. Regizorul însă a găsit „măsura de aur” a tensiunilor interioare, savant gradate prin intermediul interpretelor, prin jocul lor aflat tot timpul între incandescența ideilor și patima dezlănțuită. După despărțirea de un logodnic pe care-l socotea nevrednic, domnișoara Iulia se dăruie cu disperare, în noaptea de Sinziene, valetului său. Apoi, cînd în zori se simte jignită de comportarea grosolană a celui ce vrea să parvină, cu prețul onoarei ei, femeia, după un cutremurător moment al adevărului, se sinucide. Spectacolul de o modernitate de substanță, cu inteligență și curaj analitic condus, se bucură de inspirația scenografie a Krisztinei Nagy.

● **TEATRUL BULANDRA** ne invită să (re)vedem feeria lui Shakespeare **Visul unei nopți de vară** strălucind în interpretarea unor înzestrați actori dirijați cu fantezie și răbdare de Liviu Ciulei; același regizor-magician care ne-a impresionat puternic și cu drama psihologică **Deșteptarea primăverii** de Wedekind, distribuind tineri interpreți de talent: Ștefan Bănică junior, Emilia Popescu, Clăudiu Bleonț.

Din repertoriul teatrului românesc se reia cu succes comedia lui Gh. Ciprian **Omul cu mirloaga**, spectacol care îl readuce în prim plan pe Ștefan Bănică senior.

Repertoriul teatrului s-a îmbogățit și cu o savuroasă parodie politică, care a ținut ani în șir afișele de pe Broadway, **Arsenic și dantelă veche** — devenit un film memorabil în regia lui Frank Capra, cu Carry Grant. În distribuția noastră evoluează cu mult haz, spre încîntarea publicului Vali Voiculescu-Peppino, Ileana Predescu, Florian Pittiș, Emilia Popescu, în regia lui Grigore Gontă.

● La **TEATRUL MIC** domină încă spectacolul de mare ținută artistică (pentru care Valeria Seciu a primit de curînd premiul de interpretare Lucia Sturza Bulandra) **Regăsire**. Piesa lui Pirandello, fascinantă oglindă a actorului, „religia teatrului” este valorificată de Cătălina Buzoianu într-un spectacol pe care cu nici un preț să nu-l scăpați. Atîns de aripa harului unic al Leopoldinei Bălănuță, portretul reginei Elisabeta (din întîmplare o femeie) în viziunea contemporană a dramaturgului italian Dario Fo, se impune cu o mare forță. E rolul — după cum mărturisea strălucita interpretă — pe care l-a așteptat o viață întreagă.

Tot un succes al teatrului, **Monștrii sacri** de Coc-teau — și tot cu Leopoldina Bălănuță cap de afiș.

● **TEATRUL DE COMEDIE** vă propune cîteva din piesele sale foarte îndrăznețe ca viziune scenică și limbaj literar care au generat multe controverse: un **Havel** de 6 ori, **Papagalul verde** de Arthur Schnitzler, deloc convenționalele **Legături primejdioase** după Lancelotti. Înainte de a pleca într-un turneu internațional — sperăm din nou de răsunet — tinărul regizor Alexandru Darie ne propune să (re)vedem în versiunea sa **Visul unei nopți de vară**.

Si o premieră de factură mai clasică, în regia lui Mihai Măniuțiu, care prilejulește unor actori de excepție: Mariana Mihuț, Victor Rebengiuc (invitați în spectacol) și lui Șerban Ionescu creații memorabile. Trei schițe într-un spectacol-coupé intitulat **Cehov Comedii**.

● **TEATRUL NOTTARA** își desfășoară în această săptămînă un repertoriu de succes, cunoscut publicului bucureștean, din care amintim **Un regat pentru un asasin**, **Șantaj**, **Sinucigașul** și mai recentul **Transfer de personalitate** de Dumitru Solomon. Asupra acestor spectacole și a altora, vom reveni în săptămîna următoare.

MEGAMIX

„Nu e un secret că stelele cad din cer, / Nu e un secret că lumea noastră este în întuneric în noaptea aceasta, / Se spune că soarele e ceva eclipsat de lună, / Știu că nu te văd cînd ea pătrunde în cameră, / Nu e un secret că un prieten este cineva care nu te ajută, / Nu e un secret că un mincinos nu mai crede pe nimeni, / Se spune că un secret este ceva pe care-l spui altuia, / Așa că îți spun... copile, / Un om imploră, / Un om se tirăște / Pe fața abruptă a dragostei, / Ca o muscă pe perete, / Nu e nici un secret, / Nu e un secret că o conștiință poate fi uncori o pacoste, / Nu e un secret că ambiția mușcă unghiile succesului, / Fiecare artist e un canibal, fiecare poet e un hoț, / Toți își ucid inspirația și cîntă despre suferință / ... Dragoste... Noi strălucim ca o stea aprinsă, / Cădem din cer... în noaptea aceasta / ...”

Nu e un secret că rubrica MEGAMIX intră de azi în coloanele publicației „Flacăra”, cu un mesaj inci-

siv adresat fanilor muzicii rock, și ales nu tocmai la întîmplare. Sînt versurile marelui succes de top intitulat „The Fly” al trupei irlandeze „U 2”. Nume codificat, cu dublă semnificație, dar cu o direcție clară: către voi — „You too”. Și voi rockeri și voi metalști și voi rapperi, veți găsi, sperăm în permanență, aici, o casetă cu informații din lumea muzicii, veți fi în „priză directă” cu evenimentele de ultimă oră. Și, dacă veți simți uneori o ușoară notă personală, să nu vă alarmați, fiindcă proverbul spune așa: „cînd e vorba de rock, fiecare fan devine un critic și fiecare critic e un fan”. Și ca să nu vă las în cădere liberă, vă voi da cîteva repere: „hit”-ul „The Fly” face parte din albumul „Achtung Baby”, unul dintre cele mai „lucrate” LP-uri ale trupei „U 2”. El a fost înregistrat la Berlin și Dublin și conține 12 cîntece dintre care mai semnalăm: „Zoo Station”, „So cruel”, „Love is Blindness”. Iată și componența formației: Larry Mullen, Bono (Paul Hewson), Adam Clayton, The Edge (David Evans). În final, un titlu simpatic, găsit pe fața a doua a discului-single „The Fly”, foarte potrivit cu ceea ce e la noi: „Alex descends into Hell for a bottle of Milk”.

MIRCEA ZANE ■

GALAXIA RADIO

Ruxandra Săraru: CRED CĂ SÎNT UN MESERIAȘ BUN

Am trecut prin toate etapele școlare la timp. Eu m-am pregătit să fac istoria artelor. Există acum cîțiva ani un institut de învățămînt superior specializat în pregătirea criticilor de artă. Exact cu un an înainte, cînd eram în clasa a 12-a în februarie, am aflat că secția aceasta, din cadrul Institutului „N. Grigorescu”, s-a desființat. Și atunci a trebuit să aleg între filologie, pe care nu voiam s-o urmez sub nici-o formă, și istoria care avea o tangență cu istoria artelor.

După absolvirea facultății mi-am făcut și eu apostolatul profesional. Oricum, după un an și jumătate la catedră, după o navetă îngrozitoare, din cauza

acelei blestemate de repartiții și a siagiaturii, a trebuit să găsesc o porțiță și m-am angajat ca metodist la Tehnic club București, acolo unde se țineau celebrele hore moldovenești. După aceea am ajuns secretar literar la teatrul „Tăndărică”, unde cred că am făcut treabă bună alături de directorul teatrului, Mihaela Tonitza Iordache.

Un reportaj al zilei de 14 iunie

La un moment dat am auzit la radio, apoi am citit în ziar că se dau concursuri de intrare la Radiodifuziunea Română. Atunci m-am întîlnit cu Victoria Andrei, un mare nume al radioului, care mi-a spus: „Ruxandra, trebuie să vii cu noi la radio pentru că e momentul să vină multă lume tinăra”. Aveam de optat între legătura mea sentimentală cu teatrul „Tăndărică” și acest loc de muncă, la „Actualități”, care m-a incitat foarte tare deoarece a fi reporter la „Actualități” este o muncă ce te ține în permanent contact cu realitatea. Este un mijloc de-a fi întotdeauna în mijlocul evenimentelor.

Am dat concurs aici pe data de 14 iunie 1990. Această dată are o foarte mare importanță fiindcă tema practică a con-

cursului a fost un reportaj al zilei de 14 iunie. Cu înconștiență, era o derută mare în tot Bucureștiul, mi-am propus să aflu cum funcționează din punct de vedere administrativ primăria orașului în toată acestor evenimente. Bineînțeles că la Primăria sectorului I nu era nimeni și atunci m-am repliat pe teren și m-am dus la fața locului: la piine, la lapte, în piețe. Am discutat cu oamenii. Evident, opiniile erau împărțite și nu se constituia moment. După aceea am venit cu materialul și a avut loc primul meu contact cu Adriana Frățeanu, un alt profesionist al radioului, care a început să strige la mine: „Nu se face așa. Materialul e prea mare, trebuie să ai momentul sintezei, reporterul trebuie să fie neutru”, și din clipa aceea a început momentul pedagogic.

Am fost împinși în față

Meseria se fură, dar am fost și ajutați. Grupul celor tineri care a intrat în radio a fost foarte mult ajutat. Pot să vă spun că am fost aproape împinși în față, cu obstinatie, de colegii noștri mai în vîrstă, mai experimentați. Conflicte între generații există așa cum există între părinți și copii. Nu există divergențe, ci doar păreri dife-

rite. Noi, cei tineri, împinși în față, ne-am văzut în situația de-a realiza emisiuni fără să ni se impună ceva, fără cenzură. Cînd ești pe emisiunea ta nu vine nimeni să-ți spună ce să faci. Răspunzi. Criteriul este de-a răspunde cu conștiință întîmă. Altfel criteriu este cel al sintezei evenimentului, relatarea succintă, obiectivă, corectă a faptului. De fapt nici nu mai sîntem chiar așa tineri. Avem cu toții în jur de treizeci de ani. Am fost priviți întotdeauna ca niște oameni maturi. Nu ni se dădeau sfaturi părintești, ci profesionale. Făcînd, gresînd, înveți. Este o meserie extraordinară. Radioul este contactul cel mai viu, mai direct al cetățeanului cu presa. La noi nu prea există vedetisme. Am orgoliul de-a lucra la radio, de-a avea colegi ca Paul Grigoriu, Victoria Andrei, Adriana Frățeanu, Viorel Popescu ș.a.

Urăsc birocrația, sînt impulsivă și reacționez violent

În rest, încerc să impac munca mea de la radio cu obligațiile de știe, de mamă. Băiatul meu are cinci ani. E un băiat mare. El este foarte incîntat de taică-său. E mai mindru de el pentru că tatăl său, care este regizor, îi învață pe oameni să joace teatru. Mama sa vorbește la radio. Pentru el acest lucru nu este foarte important.

Sînt în permanent contact cu realitatea culturală mai ales că la „Actualități” trebuie, să fii în contact cu tot ceea ce se

cheamă actualitate, iar cultura este una din componentele ei principale, chiar dacă nu cu rezultate imediate, dar cu efecte pe termen lung.

Ce urăsc este birocrația pe care o perpetuăm în toate compartimentele administrației locale și centrale, dusă pînă la absurd. Mă deranjează mentalitatea veche. Sînt impulsivă și reacționez violent. Cred că sînt un meserias bun. Am avut șansa să fac ce și vreau, aici, la radio.

ELENA GRECESCU ■
Fotografie de
GIG MOTOIANU ■

CURIER JURIDIC

ELENA POPA, București:

a) Deși vă considerați, nu știți proprietara terenului în discuție. Vă aflați doar în posesia unei chitanțe, dar nu a actului de vânzare-cumpărare — prin care să dobândeți dreptul de proprietate.

b) Se pare că ați fost înșelată. Dv. ați plătit, în baza unei chitanțe, o sumă de bani, vânzătorului, dar acesta a vândut terenul, printr-un act autentificat la notariat, unei alte persoane, care a devenit astfel proprietarul legal al acestuia.

c) Acționați în judecată vânzătorul inițial, pentru recuperarea prețului plătit și a contravalorii îmbunătățirilor aduse terenului.

d) Intrucit, ulterior, proprietarul legal și-a vândut terenul altei persoane, rezultă că numai aceasta poate cere evacuarea dv. de pe terenul în discuție.

ELENA MANOLE, București:

a) Ambele hotărâri judecătorești vă sînt defavorabile. Împotriva acestora, spre a fi reformate, se poate declara recurs extraordinar.

b) Recursul extraordinar, indiferent de opinia și probele dv., rămîne în competența exclusivă a Procuraturii Generale, singurul organ abilitat să aprecieze legalitatea și temeinicia unor hotărâri judecătorești, și, în funcție de acestea, să acționeze.

c) Nu vă putem oferi un loc de muncă, adresați-vă în acest scop, Oficiului de plasare și protecție socială a șomerilor din sectorul dv.

CORNELIU OLTEANU

CĂTRE ROMÂNI

Organizația Tineretului Creștin și Democrat din Chișinău, împreună cu Liga Studenților din Universitatea București organizează marșul numit „Drumul Crucii”. La 9 martie, 30 de tineri basarabeni vor porni pe jos de la Chișinău și vor străbate întreg pămîntul Țării pînă la București, purtînd dinainte o cruce. În ziua de 27 martie, această cruce va poposi alături de troița tinerilor martiri din Decembrie '89.

Pînă acum, despre Reîntregire doar s-a vorbit. Proiectul nostru este un mic pas spre împlinirea Ei.

Noi nu am reușit să stringem destul pentru a putea oferi o modestă ospitalitate. Solicităm urgent ajutor material!

Relații suplimentare la tel. 13 44 66 sau la sediul LS-UB din B-dul M. Kogălniceanu nr. 64, Facultatea de Drept, sala 110.

PROCURATURA GENERALĂ NU-ȘI RESPECTĂ HOTĂRÎRILE

Subsemnații Luiza Drăgan, Ionel Munteanu, Iosif Szekely și Teofil Blaj, domiciliați în Petroșani, str. Spitalului Nou nr. 1, ap. 1, 4, 7, 11, jud. Hunedoara, apelăm la bunăvoința dv. de a ne ajuta să clarificăm o situație pe care de aproape patru ani încercăm s-o rezolvăm, dar în zadar.

În primul rînd am dori să aflăm dacă mai există la revista dv. ziaristii R. Manolescu și Maria Bogdan Radu care au publicat în coloanele „Flacăra” la dispoziția dv. un răspuns din partea Procuraturii Generale a R.S.R., în nr. 43 (1792) 27 octombrie 1989, avînd următorul conținut: Procuratura Generală a R.S.R. declară recurs extraordinar, trimis spre judecare Tribunalului Suprem în cazul petentului Szekely Iosif din Petroșani (într-un litigiu

de nerespectare a obligațiilor contractuale de către G.I.G.C.L. Deva), iar al doilea răspuns în nr. 44 (1793) 3 noiembrie 1989: De la Procuratura Generală a R.S.R. sîntem anunțați că în urma scrisorii primite din partea cititorului nostru Iosif Szekely din Petroșani cele sesizate de acesta au fost examinate și constatîndu-se că sînt întemeiate, s-a declarat recurs extraordinar care a fost trimis Tribunalului Suprem pentru rejudecare.

Solicităm acest lucru intrucit de la data anunțului tot așteptăm rezolvarea cauzei noastre cu toate că am fost în audiență la Procuratura Generală și Tribunalul Suprem în 4 dec. 1989 unde ne-au asigurat că se va rezolva, dar s-a așteptat că vom primi cităție acasă. Am mai făcut 10 memorii la

Procuratura Generală, 2 la Ministerul Justiției, 1 la TVR Carmen Dumitrescu, 1 la Parlamentul României, apoi în 23 sept. 1991 am fost din nou în audiență la Procuratura Generală al cărei răspuns la ultimele solicitări a sunat așa: termenul de un an pentru recurs extraordinar a expirat. Acum, într-adevăr este expirat, dar nu și în anul 1989 cînd aceste date au fost furnizate revistei dv. Termenul expirat este din vina exclusivă a Tribunalului Suprem care a tergiversat punerea pe rol a cauzei.

În data de 15 noiembrie 1991 în Valea Jiului a fost o comisie pentru anchetarea abuzurilor formată din reprezentanți ai Ministerului de Justiție, al Ministerului de Interne și Procuraturii Generale. Am fost în audiență și dl. procuror care m-a ascultat a văzut memoriile și adresele ce le-am făcut. După părerea dînsului aveam dreptate și ne-a spus să facem un memoriu prin care să contestăm răspunsul primit de la Procuratura Generală și să-l dăm d-ilor cînd revin în Valea Jiului. Am făcut acel memoriu, iar în data de 28 noiembrie 1991, cînd am revenit în Petroșani, ne-am prezentat subsemnații Drăgan Luiza și Szekely Iosif. De data aceasta însă a fost alt procuror care ne-a spus că termenul este expirat. I-am arătat cele două răspunsuri din revista „Flacăra” care au avut date certe furnizate de Procuratura Generală. Ni s-a răspuns că în ziare se scriu „minciuni” și să ne adresăm din nou aceluiasi ziar care să ne spună dacă au primit aceste date în scris sau telefonic și de la care persoană anume.

Apelăm cu toată încrederea la sinceritatea și bunăvoința dv. și vă rugăm a ne ajuta ca să putem să ne obținem drepturile noastre. E

vorba de niste penalități pe care trebuie să ni le plătească G.I.G.C.L. Deva, ce sînt prevăzute în Legea 4/1973 și H.C.M. 880/1973 în vigoare, iar noi am depus memoriul în termenul legal.

Noi nu credem că în ziare se scriu „MINCIUNI” precum încearcă să se disculpe cei vinovați. Solicităm acest lucru mai ales că există un precedent cu familia Pirlea Iosif din același bloc, care a și ridicat suma de 78 000 lei.

Așteptăm cu încredere și nerăbdare răspunsul dv. favorabil.

În numele celor 4 semnatari ai memoriului:

Drăgan Luiza
str. Spitalului Nou nr. 1
bl. C. sc. I, ap. 1
Petroșani 2 675,
jud. Hunedoara,
tel. 4 56 17

Mereu grăbit

Fotografie de GH. IANCU

Ne iubește, nu ne iubește...

Fotografie de GIG MOTOIANU

500 lei un cal

Incredibil, dar adevărat. Evaluarea unui cal la fostul C.A.P. Trifești, județul Neamț, este la nivelul unui kil de măsline sau al unei cutii mici de Ness. Minunea s-a petrecut în comuna Trifești, cînd țărani siliți să-și dea cali la colhoznică trudire a pămîntului, au primit în loc de cal evaluări în lei. Au primit, e un fel de a spune, pentru că de fapt n-au primit nimic. Cali care au fost încă valizi și mai sînt încă, au fost luați cu japca de golăniimea satului, atelajistii. Aceștia, în majoritatea membri p.c.r., n-au lucrat cu adevărat pămîntul niciodată. Posesorii de atelaje erau rudele autorităților locale, care primeau un fel de dar,

cal și căruță, cîcă pentru a lucra pămîntul. În realitate ei erau mai mult cu furatul tarlalelor. Dovada bunăstării de care se bucurau acești „păturici” ai colhozului românesc, o constituie înseși casele noi și frumoase zidite în ultimul deceniu, în vreme ce casele vechilor gospodari au fost fie confiscate, fie silit să-și ducă traiul de azi pe mâine. Și dacă veneau în inspecție mai marii politici ai vremii, gâinii se sfîrșeau în tîgaia posesorilor de atelaje, în vreme ce bărdacele erau golite cu sîrg, pînă cînd atelajele însele duceau în cosul căruțelor activiștii torpilați de băutură, dar legați în sentimente de puterea locală pe vecie.

Că este așa, o dovedește și faptul că țăraniului care a adus calul, i se dă 500 lei, pe cînd calul care a mai rezistat tăcerilor, destinate apoi îngrășării porcilor, a fost dat tot posesorilor de atelaje. Politicienii vremilor noastre, indiferent de culoarea pielii sau a politicii, se întrec în gargariseli stupide, scoțînd

legi în favoarea trepădușilor dintotdeauna ai neamului românesc. Că este loc și de mai bine, se știe, dar că nimeni nu dorește acest bine, este din ce în ce mai vizibil. Peste puțină vreme, gospodarii pămîntului vor muri, iar pămîntul va rămîne, probabil, în ghearele acestor „păturici” reactualizați de vremurile apuse. Țăraniul onest este chemat să muncească pămîntul alături, furat de animalele și utilajele pe care le-a avut, de comunisti, dar furat azi și de proaspeții fesenisti sau în viitor de alți politicienisti. Vitregiile de demnitate lor, satele par a se pregăti pentru un nou 1907. Le lipsește numai o secetă cumplită. Zecile de mii de fii ai satului care doresc să se întoarcă la vatra străbună, se opresc oriopilați în marginea lui, încercînd să-și convingă, să-și mai convingă sufletul, că ceea ce este, nu este adevărat. Și vor vota crezînd că cei aleși vor fi alții decît aleșii dintotdeauna. (Semper Purus).

Bătrina cu trei bătrîne (3000 de lei curcanul)

Fotografie de GIG MOTOIANU

POȘTA REDACȚIEI

JINGA MARIUS — Cîmpulung, Argeș, str. Brîncoveanu, nr. 7: Doamnele și domnișoarele redacției noastre au primit cu multă plăcere urările dvs. Vă mulțumim.

ȘTEFAN SARCA — Onești, str. Armonei, bl. 3, ap. 72: Reluăm răspunsul pe care l-am mai dat unor persoane aflate într-o situație similară. Pentru a vă putea ajuta vă rugăm să transmiteți toate datele pe care le dețineți în legătură cu participarea dvs. la război.

ION POPESCU — Oradea, str. Decebal, nr. 1, ap. 22: Sîntem în posesia următoarei informații: Admiterea la școlile postliceale (sanitare) pentru anul 1992 se va susține după examenul de bacalaureat. Nu s-a fixat încă data.

ELENA GRECESCU

RANK XEROX[™] Authorised Dealers are here....

The worldwide company
on your doorstep

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749-București 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL
București, Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL
București, Tel: 13 43 73

ESTICO SRL
Brașov, Tel: 921/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL
Zalău, Tel: 996/15 881

TOP EDGE ENGINEERING SRL
Craiova, Tel: 941/63 193

COMPIEST ANVICO SRL
Tîrgu Mureș, Tel: 954/16 644

COMSERVICE COMPANY
Bacău, Tel: 931/46 642

APEL SRL
Arad, Tel: 966/15 231

COMSER SRL
Hunedoara, Tel: 957/12 538-132

UNIVERSAL L.D. SRL
Iasi, Tel: 981/64 769

FIBA (NORD) SRL
Suceava, Tel: 987/26 996

FIBA IMPEX SRL
Ploiești, Tel: 971/24 717

ADYLUS SRL
București, Tel: 12 95 77

METRONOM
Piatra Neamț, Tel: 936/14 570

METPRIBOR
Chișinău, Tel: 47 15 24

Pentru
informații
suplimentare vă
rugăm să sunați
sau să completați acest
cupon și să-l trimiteți celui
mai apropiat centru autorizat
al RANK XEROX LTD.
I am interested in

☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter

Name _____
Address _____

Tel. _____ RANK XEROX

Eugen Frunză a trecut și prin redacția noastră. Bineînțeles, în calitate de redactor șef. Era la vremea când domnia sa începuse să fie contestat cu violență de colegii de breaslă, dar se bucura în continuare de sprijinul puterii, care, sfidând opinia generală, îl ridicase la rangul de poet național, cadonindu-l și cu un fotoliu în fostul parlament al țării. Poet de divizia B, făcător de versuri în cadență de marș, apologet înfocat al comunismului, E.F. n-a fost cu toate acestea nici mai rău, nici mai bun ca

alți profitocrați de linia întâi, propulsați de agentura bolșevică în posturile de conducere ale culturii naționale. Cu trecerea anilor, i-am uitat gustul amar al discursurilor demagogice și intransigența cadristă pentru viața subalternilor. Și probabil nu ne-am fi gândit niciodată să-i readucem numele în aceste pagini. În țara asta, se pare, omul s-a născut să pătimească și să ierte.

Dar iată, că de curind, un profesor din Moldova, cunosător al feței nevăzute din biogra-

fia fostului poet național, s-a adresat unui redactor al publicației noastre. Am aflat astfel, surprinși și consternați, cum domnul Eugen Frunză și-a inaugurat ascensiunea politică, îmbrăcând cămașa roșie peste cea verde, ca și printr-o activitate de satrap în județul Rădăuți. Un episod băgat la secret chiar de către Direcția de cadre din C.C. al P.C.R. Nu e de mirare. Vocația pentru oportunism și delațiune a fost acolo întotdeauna răsplătită.

PAGINI ROMANȚATE DIN VIAȚA UNUI FOST POET NAȚIONAL

DEZVĂLUIRI

EUGEN FRUNZĂ — prefect de Rădăuți

Culoarea verde a comuniștilor

„Rogu-te maică, măicuță vreme,
Redă-mi tinerețea dintii”
(Eugen Frunză)

„Când am auzit prima dată de el? Prin '42 în casa părinților mei. Se făcuse recensământul populației, tata era președintele recenziilor pe județul Rădăuți și a avut de rezolvat un caz. În scurt, mama lui Eugen Frunză era evreică și a avut curajul să declare acest lucru într-o vreme când evreii erau deportați în Transnistria. Rămăsese singura evreică din Rădăuți, domnule! Eugen Frunză se găsea pe front, era locotenent și ea n-a ascuns nici acest fapt. Mare balamuc! Înviătorul, care îi completase fișa recensământului, s-a dus pusecă la chestorul poliției și a pîrît-o. Acesta îi face un mandat de trimitere în Transnistria și nu uită să întocmească un document și pentru front. Vine doamna Frunză la tata și zice plîngînd: „Domnule Percec, salvează-ne! Eugen este în bateria comandată de ginerele dumneavoastră, faceți ceva să nu aibă de suferit”. Tata, care era om dintr-o bucată, zice: „Doamna Frunză, plecați liniștită acasă că rezolv eu”. Ei bine, tata a ajuns în cabinetul prefectului județului, unul Bențea, odată cu agentul de la Siguranță, care avea în mînă un plic. „Ce-i asta?” se răstăiește tata la agent. „Un plic”. „Un plic? Ia să vadă”. Îi ia, îl citește, apoi îl rupe și-l aruncă în foc! Erau acolo documentele pentru cazul Frunză. Sare prefectul și zice: „Domnule Percec, pentru gestul făcut să știți că te internez la

Tîrgu Jiu”. „Zău? Sint tatăl unui erou, primul ofițer român care a murit în acest război e fiul meu! Mai am un fecior care acum luptă prin Caucaz. N-ai să mă poți băga în puscărie, die prefect?” Așa era tata! „Bun. După război, cine credeți că ajunge prefect la Rădăuți? Eugen Frunză. Era mare comunist, una două îți dădea un citat din Stalin sau Lenin, cum ajunsesse, domnule, așa așa de turbat? În vremea aceea, adică prin '45, eu eram președintele tineretului național țărănesc pe toată Bucovina. La Eugen Frunză aveam intrarea liberă, pentru că știa că tata l-a ajutat și-i era oarecum rusine să nu mă recunoască. Ei, și în acel timp, mă pomenese cu un văr de-al meu, unul Gheorghies Nicolae, care fusese președintele studenților legionari din Cernăuți. Ce credeți că ajunsesse Gheorghies, acum? Procuror șef al Tribunalului Militar din Cluj, unde se judecau criminalii de război. „Am nevoie de o referință bună, zice el, altfel mă descoperă ăstia c-am fost legionar”. „Eu minciună, nu pot spune, îi răspund, cere de la altul”. „Cine e prefect la Rădăuți?” Eugen Frunză. „Cum, camaradul Eugen Frunză a ajuns — prefect comunist? Domnule, ăsta a fost la mine în cuib în căminul Xenopol din Cernăuți. Păi ăsta, domnule, împreună cu cîțiva studenți legionari l-au împușcat în grădina publică pe Gheorghe Parascan, președintele studenților țărăniști din centrul universitar Cernăuți. Mă duc la el și, dacă nu mă servește, îl demasc. Pe drum s-a răzgîndit, însă, și doar a deschis ușa cabinetului lui Eugen Frunză — cînd a ajuns la prefectură — și i-a strigat cu minie: „Măi legionarule, măi! Tu, prefect comunist? Nisimșitule!” Eugen Frunză a mobilizat toată poliția județului să-l prindă pe „contrarevoluționar”. I-am dat o căruță și-a întins-o din Rădăuți; altfel, putea să fie împușcat.

**TRĂIASCĂ
PARTIDUL COMUNIST!**

*Întemnițaților, oriunde,
poeti ai libertății*

Doar mina stingă de mi-o lași întreagă,
cu stînga scriu, cuvintele se leagă:
„Trăiască Partidul Comunist!”

Retează-mi, haide, mîinile-amîndouă!
Cu dinții-nvîț caligrafie nouă:
„Trăiască Partidul Comunist!”

Zdrobește-mi pieptul, inima de-mi frînge
Tîșnind se-adună slovele de sînge:
„Trăiască Partidul Comunist!”

Și de-o să ajung în lutul fără stele,
tot va suna în cîntecele mele:
„Trăiască Partidul Comunist!”

Constantin Pîrvulescu în vizite de lucru

„Mă uitai o dată, ca din vis,
și iarăși,
Și dădui un chiot și strigai:
„Tovarăși!”
(Eugen Frunză)

În '46 m-am însurat la Siret; m-a cunoscut Ion Mihalache. Peste un an am fost ridicat și dus la Gherla. Tata se stabilise mai demult în Banat, dar acum ne întîlniserăm la puscărie. Am trecut prin toate puscăriile comuniste, n-are rost să vă povestesc acum. Prin '53 eram liber și fusesem numit administrator la o școală silvică din Rădăuți, în locul fostului administrator găsit împușcat în porumb, în spatele școlii. Într-o zi mă pomenesc cu un cetățean care-mi spune: „Aveți o cameră în care să putem discuta între patru ochi? Și se recomandă: „Sint Constantin Pîrvulescu din C.C. P.M.R., mă rog, cum se spunea în vremea aceea. Uite ce e, cetățene Percec, partidul m-a însărcinat să verific dosar-

rul de cadre al tovarășului Eugen Frunză. Dumnealui are o funcție importantă la Uniunea Scriitorilor și vreau să știu dacă tovarășul a fost legionar”. „Da, zic, tovarășul Eugen Frunză a fost legionar”. Constantin Pîrvulescu stătea la masă și scria. După o lună a venit din nou, m-a căutat și mi-a spus că, într-adevăr, s-a confirmat faptul că Eugen Frunză fusese legionar. „Ați fost printre puținii care ați spus adevărul, ceilalți, colegii lui, s-au făcut că nu știu nimic” imi zice Pîrvulescu. „Păi ce, dumneavoastră nu știți că 90 la sută dintre comuniști sînt legionari? Cum aveau să vă spună ei adevărul?” „Asta, oftează Pîrvulescu, așa e; ce să facem dacă intelectualii n-au vrut să se înscrie la noi?” A venit și a treia oară, mai găsise și alte măturări. Apoi, viața a mers înainte; eu prin puscărie, Eugen Frunză, prin realismul socialist. Nu m-am putut liniști: în '75 i-am trimis o scrisoare lui Ștefan Andrei pe care am semnat-o Frontul Eliberării Naționale. „Bravo, i-am zis, ați dat stînta românească pe mîna unei analfabete!” M-au descoperit și m-au băgat la nebuni, la Socola. Revoluția m-a găsit în atenția securității; acum telefonul imi este ascultat. Asta-i viață, domnule?”

TRAIAN PERCEC

DELIRUL APATRIZILOR ȘI „OMUL ANULUI 1991”

Pe coperta întâi a primului număr din acest an al revistei vieneze „TREND” se publică fotografia unui bărbat surzător, care privește senin și detașat către obiectiv. Alături de acest chip, un titlu surprinzător: „Omul anului 1991 — un emigrant!”. Departe de a se dori o simplă glumă, publicarea reportajului care îl are ca „protagonist” pe fostul cetățean român de origine maghiară Ladislau Kacso, respectă coordonatele clasice între care occidentalii s-au obișnuit să localizeze România. Cele spuse de ziariștii austrieци privind „dezastrul românesc” — cauza primordială a valului de emigranți — vădese că nu cunosc mai nimic din realitățile românești de azi — și deci nici adevăratele dificultăți și elemente criticabile — și iau de bune insanițările primului venit.

„Ar fi putut fi unul dintre recordmen-ii câștigurilor fabuloase. Nu e însă bogat și nu e nici măcar vreunul din idoli publicului” — își încep materia redactorii austrieци. Cu toate astea, în lupta sa susținută de a-și atinge țelul, a dovedit o neașteptată forță, tenacitate și curaj. Nu este deținătorul vre-

nei averi, nu are o imagine strălucitoare și nici un nume de notorietate. Și totuși, este omul anului 1991 emigrantul care — în pofida tuturor barierelor posibile — a reușit să se realizeze modest, dar cu adevărat în Austria. Se numește Ladislau Kacso, are 44 de ani și provine din România. Cu ceva vreme în urmă, a pătruns ilegal în Austria cu dorința de a-și șterge trecutul cu buretele, de a găsi aici o nouă patrie în care să poată trăi omeneste. (sub. n.). Dificultățile au fost enorme. Anul 1991 a adus cu sine un noian de măsuri restrictive aplicate valului crescînd de emigranți. Ele au marcat biografia ambițiosului lăcătuș, care, din fericire, a găsit de lucru la firma „Electroplast” din Viena. Momentul fericit a sosit în chip neașteptat: Kacso a primit cetățenie austriacă, putînd beneficia de un nou act de identitate. Dintr-odată a încetat să se mai numere printre indezirabilii outsiders. (...)

Situația social-economică a României arată a fi depășit limitele dramaticului. Românii dețin recordul privind numărul azilanților. Între 1 ianuarie și 1 octombrie 1991, au fost depuse

6 824 de cereri de azil numai din partea românilor. 8 897 de români au deja slujbe în țara alb-roșie. (...) Dezastrul românesc este evident. Iată de ce declară Emil Laszlo (23 de ani), un alt transfig care aparține minorității maghiare: „Locuim în Odorheiu Secuiesc (în original Szekely Udvarhely! — n.n.) și eram mecanic-ucenic. După căderea lui Ceausescu, sistemul represiv și-a arătat un chip și mai întunecat. Noi, maghiarii, eram dezavantajați mereu. Se vorbea strict limba română și chiar și clasele cu limba maternă maghiară erau dezavantajate la examene. (...) Asta mi-a întărit sentimentul de zădărnici. Nici material nu mai puteam rezista. Cum să supraviețuiesc cu 2 000 de lei pe lună, cînd o bucată de piine costa 100 de lei (? — n.n.)”.

Declinul apatrizilor, mai ales cînd ei sunt și emigranți, nu cunoaște margini. Dar cum se poate ajunge de aici la „omul anului 1991” în Austria, e o taină pe care numai ziariștii de la „TREND” o cunosc.

CRISTIAN PAVEL

De ce nu se aude?

Cei care au înălțat imnuri de slavă partidului comunist și cînduătorilor lui sunt foarte mulți și ar fi nedrept să-l luăm la întrebări numai pe Eugen Frunză că de ce a făcut acest lucru. În general, confectionarii de ode închinat partidului se impart în două mari grupe: unii care, nițel jenati spun că așa era pe atunci, n-aveaj încotro, trebuia să mîنینci o piine, și alții care susțin că osanalele înălțate pecerelui și tovarășilor din conducerea superioară erau sincere, pornite din inimă. Nu știm în ce categorie se încadrează Eugen Frunză. Oricum, constatînd că poetului nu i s-a tăiat nici mina dreaptă, nici cea stîngă, că nu i s-a zdrobit pieptul și că el n-a ajuns în lutul fără stele (îi dorim să ajungă acolo cît mai tîrziu cu putință), ne mirăm de ce nu se aude strigătul său „Trăiască Partidul Comunist!”. Dacă ar fi strigat el în situații dramatice, mulțat ori chiar trecut în lumăa dreptilor, cum de nu strigă acum, cînd e viu și nevătămat și într-o deplină integritate corporală? Am vrut să aflăm care-i cauza chiar de la Eugen Frunză: totodată, am vrut să-i dăm posibilitatea fostului primar de Rădăuți să-și spună cuvîntul cu privire la ce spun alții despre dînsul. Dar poetul a refuzat să stea de vorbă cu redactorul nostru. Poate, altă dată. (I.D.G.).

Din culisele iredentismului ungar (III)

Conferința păcii a respins pretențiile mistificatoare ale Ungariei de modificare a granițelor sau de efectuare a unor plebiscite în statele succesoare, primul ministru și ministrul de externe francez, Alexandre Millerand, Președintele Conferinței Ambasadorilor, succesoarea Consiliului Suprem, comunicând lui Albert Apponyi, șeful delegației ungare la Paris, că Puterile Aliate și asociate consideră — conform oficiosului guvernului ungar — „Függetlenség” din 22 XI 1939 — că interesele ungarilor din statele vecine sînt pe „deplin asigurate”.

Tratatul de pace de la Trianon, semnat pentru România de Nicolae Titulescu și dr. Ion Cantacuzino, membri în guvernul Averescu, la 4 iunie 1920, prevedea renunțarea de către Ungaria, în favoarea țării noastre, la toate drepturile și titlurile fostei monarhii austro-ungare situate dincolo de frontierele Ungariei, reunirea Transilvaniei cu patria-mamă.

Ungaria a semnat și ratificat tratatul reintrării în granițele sale, dar va uza de cele mai infame metode pentru a-l compromite. Orice tentativă de integrare loială și responsabilă în cadrele statului român era sever admonestată de la Budapesta. Inspectoratul de Siguranță din Transilvania conșema — în buletinul său nr. 8710/20 VIII 1920 — că ziarele din capitala Ungariei erau „pline de injurii la adresa preoților maghiari care s-au pus în slujba României” și „indignate că s-au găsit unii dintre preoți care au intrat în parlamentul român”. Oricine înclina spre conviețuirea pașnică în România era indezirabil pentru Ungaria.

Guvernele, partidele politice, presa, reprezentanții vieții publice românești au făcut numeroase încercări pentru a nu da apă la moară revizionismului, scrierile pe criterii etnice au fost excluse din politica de stat a României imediat după întregirea națională, pornindu-se chiar de la autoritatea parlamentară. În scrisoarea de răspuns la mesajul tronului, din iulie 1920, adresată regelui Ferdinand de către Adunarea Deputaților, cu prilejul sesiunii extraordinare consacrate legiferării unor mari reforme democratice (agrare, electorală) și ratificării tratatelor de pace, semnată de președintele Camerei, scriitorul Dănuț Zamfirescu, vicepreședintele D.R. Ioanțescu, fruntașul bănățean dr. Avram Imbroane și alți exponenți ai parlamentului român, se dădeau următoarele asigurări: „Drept cu toate clasele și toate revendicările legitime, înțelegem a învăli în aceeași ocrotire și pe cetățenii de altă naționalitate a căror alipire de sufletul nostru atîrnă în parte de noi și de conduita noastră”. Se încredința, totodată, că politica externă a României va fi întemeiată pe „alăturarea strînsă de Alianță care ne-a ajutat să fim ceea ce sîntem și ne garantează să nu mai fie ce-a fost”.

Nici nu se uscase bine cerneala pe tratatul de la Trianon și Horthy, regele Ungariei, începuse să se hazardeze în proiecte expansioniste. La 19.VI.1920 el a expus, la Budapesta, colonelului Lehár, comandantul contra-revoluției ungare, un plan pentru restaurarea Ungariei Mari. Conform acestei tentative — calificate de Lehár „de-a dreptul aventuroasă” — ungurii trebuiau să fie sprijiniți de francezi pentru reanexarea tuturor teritoriilor iugoslave și românești pînă la Drava, Arad, Timișoara, Oradea, toată Slovacia pînă la zona Arva și Zips. Problema slovacă era încredințată detașamentelor teroriste și de jandarmi comandate de Pál Pronay și Oszténburg. Cu intervenția în Ardeal era însărcinat generalul-maior István Horthy, fratele regelului, inspector general al Cavaleriei, care urma să con-

ducă „pe neobservate” un regiment pînă la Prundul Birgăului. Cu această săritură de purice — se înfierbînta „amiralul fără flotă” — „în Transilvania trebuie să fie organizată o noaptea a Sfîntului Bartolomeu. Toate trebuie să fie pregătite pentru ca într-o singură noapte toți românii să fie exterminați. Nu trebuie să treacă noua graniță nici un supraviețuitor și — dacă de-atunci nu mai în cămașe și ismene, căci noi trebuie să aducem tot materialul capturat acolo pentru înarmarea armatei noastre”.

În septembrie 1920, Horthy se destăinuia lui Lehár că se gîndea la o apropiere de România, dar nu concepea să facă acest pas fără să i se satisfacă anumite pretenții teritoriale în Transilvania. Aproape toți oamenii politici unguri vedeau că Ungariei îi va fi greu fără ajutorul României, dar erau orbiți de morbul revanșei anexioniste. Pentru a contrabalansa propaganda revizionistă, guvernele cehoslovace, române și iugoslave s-au văzut determinate ca „în toate chestiunile privitoare la Ungaria să procedeze unitar și solidar”, orice măsură defensivă a unuia dintre cele trei state să fie sprijinită „fără rezerve” de celelalte două. Geneza „Miciei Inteligente” stă în recrudescența reală a revizionismului interbelic, într-un instinct național de protecție împotriva unei agresiuni tot mai declarate și malefice în formele de manifestare.

Într-o scrisoare confidențială, adresată, în august 1920, contelui Julius Andrássy, mare moșier, lider al mișcării legitimiste și fost ministru de externe al Ungariei, care răscolea emigrația maghiară și Europa cu iasmele sale revizioniste — se menționa în raportul Direcției Siguranței nr. 582 din 27.VIII.1922 — baronul Sámuel Jósika, președintele Partidului Maghiar din România (loialist în declarații și iredentist în fapte), vorbea, în numele acestuia, despre o mare mișcare pentru autonomia Ardealului și o fantezistă „uniune personală” cu Vechiul Regat în vederea anexării ulterioare la Ungaria.

Ministrul României la Viena, Traian Stărcu, semnala prin rapoartele sale Nr. 3100/24.X.1922, 3771/1922 și 2510/16.VII.1923 că Sámuel Jósika intrase în legătură cu „Comitetul emigranților croați” din Budapesta (statul major al separatiștilor și teroristilor ustași), condus de dr. Ivo (Iosip) Frank, membru al „Uniunii Naționale Maghiare”, care uneltea cu sprijinul Italiei și Ungariei — la dezintegrarea statului național iugoslav, secesiunea Croației și constituirea unei strănii și incendiere „monarhii catolice federale”, în centrul Europei, care să încorporeze Austria, Ungaria, Croația și Bavaria — azilul tuturor monarhiștilor, naționalistilor și revanșarzilor germani. Adică toate cele patru țărișoare revizioniste, care vinzoleau Europa Centrală, adăpostind toți nemulțumii, indezirabili și uzurpatorii statelor față de care nutreau revendicări teritoriale și ambiții expansioniste. Printr-o scrisoare la fel de confidențială, baronul și groful Jósika îl înștiințează pe Ivo Frank că subscrie la programul revizionist al „Uniunii Naționale Maghiare”, prezidată de influentul custode al coroanei ungare, Zsigmond Perenyi, fost ministru de interne, cu speranța că, în curînd se va îndeplini acțiunea de eliberare și se va restaura vechea strălucire a coroanei Sf. Ștefan”. Aceste dovezi indiscutabile trădau din plin duplicitatea acestui politician care, la

sfîrșitul anului 1919 — releva ziarul „Universul” din 3.XII.1919 — făcuse la București, în numele magnaților unguri din Transilvania — declarația de loialitate față de statul român.

Prin telegrama nr. 89/20.X.1920 — căzută în mîinile poliției din Tîrgu Neamț, subprefectul Szabo, din Budapesta, înștrăia, din ordinul primului ministru Pál Teleky, pe toți funcționarii, medicii și avocații din județul Maramureș ca „după posibilitate să rămînă în funcțiunea lor pînă acum ocupată”; dacă li se va cere să depună jurămint față de regele României, să o facă, acesta fiind „mai mult formal și dictat de oportunități”. În același timp însă ei trebuiau să depună un jurămint, în termenii următori și față de Ungaria: „jur pe Dumnezeu și tot ce am mai sfînt că toată

„deplina și neclintită încredere că va lua cele mai energice măsuri împotriva ororilor de la Budapesta și acțiunii guvernului Horthy de a ataca România deodată cu greva generală (din octombrie 1920 — n.n.), plătită de Ungaria reacționară și Rusia bolșevică”.

Revista maghiară „Gyilkos” din Cluj — citată de ziarul „Patria” din 15.XII.1921 — remarcă judicios că „pentru toate relele și pentru dezorganizarea ungurilor și a „Uniunii Maghiare”, ungurii sînt de vină în cea mai mare parte, pentru că nu s-au organizat după cum ar fi trebuit, ci au tolerat să fie conduși de către magnați, vechii lor oprimatori, căci au excitat șovinismul și propagat rezistența pasivă, defavorabilă atît pentru români și mai ales pentru unguri”. Pertinenta publicație maghiară aprecia că la conducerea ungurilor din România trebuie chemate „elementele democratice”, „independenții care au acceptat principiile democratice occidentale, solidarizîndu-se cu politica cîștită a lui Jászi”. Grupul radicalilor din jurul sociologului Oskar Jászi, care, pînă la 1918, susținuse autonomia naționalităților din Ungaria, denunța în mod vehement înăpoiarea și politica antidemocratică a regimului horthyst care își atrăgea tot mai mult, din acest motiv, opoziția opiniei publice maghiare și internaționale.

Potrivit unui raport al Direcției Siguranței din 14.XII.1920, „Területvédő Liga” (revizionistă) din Ungaria, avînd ca președinte pe nimeni altul decît pe primul ministru Pál Teleky și vicepreședinte pe ministrul propagandei, István Haller, a trimis ungurilor din Transilvania, prin lt. col. Janos Pallo, următoarele instrucțiuni — apărute în oficiosul Partidului Conservator-Progresist, „Steagul”, din 5.II.1921 — cerîndu-li-se în cel mai perfid și distructiv mod cu putință: organizațiile maghiare trebuie concentrate și conduse în mod unitar; „să căutați a acapara pe toate căile bunurile mobile și imobile din Ardeal prin instituțiuni și cooperative maghiare; să căutați a realiza boicotarea pe toate căile a tuturor întreprinderilor românești și a cîștiga un rol preponderent în politica economică”; să înființeze, în fiecare sat, societăți culturale și biblioteci iredentiste; să păstreze, în fiecare casă particulară, harta Ungariei vechi și drapelul maghiar, să poarte culorile acestuia; să batjocorească și ignore „tot ce e ungur filo-român”; ziarele maghiare care se editează în România „să fie scoțite tră-

Horia

De jos
te-ai ridicat drept, pietros, viforos,
pentru moți,
pentru cei săraci și gol, pentru toți...
și-ai despicat în două istoria,
țărani de cremene,
cum n-a fost altul să-ți semene,
Horia!

Te-ai desprins aspru din gloată,
cu-obraji supți,
cu ochi crunți,
să lupți
să-nfrunți,
din sălbatecii-ți munți,
ostile craiului, temniță, roată...

Vrut-ai să spinteci pe munți, pe văi,
largi, netede, slobode căi
pentru-ai tăi,

cei mincați de străini, despuiați
de biruri, de zbir,
de rele orînduirii...
și uitați
de regi și-mpărați...

Pin' la Bălgrad, pe roată,
uimind călăii, nemeși, gloată,
ți-a bătut neschimbat, sub țundra săracă,
aceeași mare, nenfricată inimă
romano-dacă...

Uriș domn,
pe-al adîncurilor noastre sfîșiat somn,
pe-al răzmerițelor roșu praznic —
mai roși-vei oare vreodată, năpraznic,
acelui neam, viața și istoria —,
tu,
munte,
al vrîrilor noastre celor mai crunte,
Horia fi!

ARON COTRUȘ

viața, cu toată știința, cu toată puterea voi lupta pentru Ungaria integrală și necîntită, pentru validitatea geniului maghiar, pentru întărirea culturii morale și economice a națiunii maghiare, pentru patria mea și pentru această idee, întotdeauna voi fi solidar cu cei de-un sînge cu mine, care luptă pentru acest scop fie în contra dușmanilor externi sau interni. Mă supun necondiționat hotărîrilor uniunii noastre și îndrumărilor suprapușilor mei. Pentru ajungerea scopului meu nu mă voi înpăimînta de nici un mijloc și nu voi divulga niciodată numele membrilor și scopul mijloacele, ordinele și comunicațiile primite de la șefii uniunii”. Jurăminte grave împotriva statului de adopțiune, tipice unei organizații conspirative.

Pe fondul mișcării protestatare care cuprinsese toată țara, pe 2.XI.1920 a fost organizată, la Ploiești, o mare adunare antirevizionistă prezidată de deputatul dr. Amos Frincu, un viguros tribun al luptelor naționale pentru unirea Transilvaniei cu România. După ascultarea cuvîntării acestuia — se arăta în telegrama lui Amos Frincu din 5.XI.1920, către ministrul de interne C. Argetoianu — generalul senator Herbay, deputatul prof. Ursu, avocatul dr. Manea din Bănat, președintele „Societății și apărătorilor patriei” și studenții participanți i-au cerut să informeze guvernul despre

dătoare”, fiind preferabil să-și procure și să citească „ziare neutre germane din străinătate”; „înțeleptul maghiar să caute să cîștige, oriunde, simpatii străinilor, în trenuri, în gări etc.; copiii unguri să nu fie înscrși în școlile române, ci săsești; să se încheie relații de prietenie cu sașii, dar Rudolf Brandsch și alți politicieni moderați ai acestora, favorabili unei înțelegeri și colaborări cu românii, să fie considerați trădători; presa șvabă să fie cîștigată pentru cauza ungară; sașii să fie înțărîtați împotriva românilor, care „trebuie să păstreze legătura cu conducerea maghiară de odinioară”, adică de sub regimul austro-ungar; „să stringeți prietenia între unguri și sași, să pregătiți antisemitismul”.

Indicîndu-li-se să propage, în public, teza că Transilvania este ungurească, populația maghiară era împinsă, în același timp, spre o activitate informativă secretă și generalizată de înarmare în favoarea Ungariei. I se recomandă să-și cumpere și să ascundă arme, să se informeze despre orice nemulțumire din armată, iar agenții să transmită neconținut la Budapesta informații „puțin costisitoare” și „planuri practice”.

(Va urma)

DUMITRU ȘILTAN
Fotografie de GIG MOTOIANU

O CONFESIUNE TULBURĂTOARE

Earvin „Magic” Johnson, inegalabilul star american al lumii baschetului profesionist, a șocat prin recenta sa mărturie întreaga opinie publică internațională. În luna noiembrie a anului trecut, Magic a făcut public faptul că în urma analizelor medicale minuțioase, a fost declarat seropozitiv. Știrea a creat un uriaș „val de șoc” în rîndurile fanilor săi de pe întreg globul. Confesiunea sa — nuanțată inevitabil de la simplă amărăciune la zădărnica disperare — reușește să marcheze lucid reperele „fierbinți” ale tragediei pe cale a se consuma. Va trece Magic Johnson atît de brusc în legendă ?

MAGIC JOHNSON ȘI COȘMARUL SIDA (I)

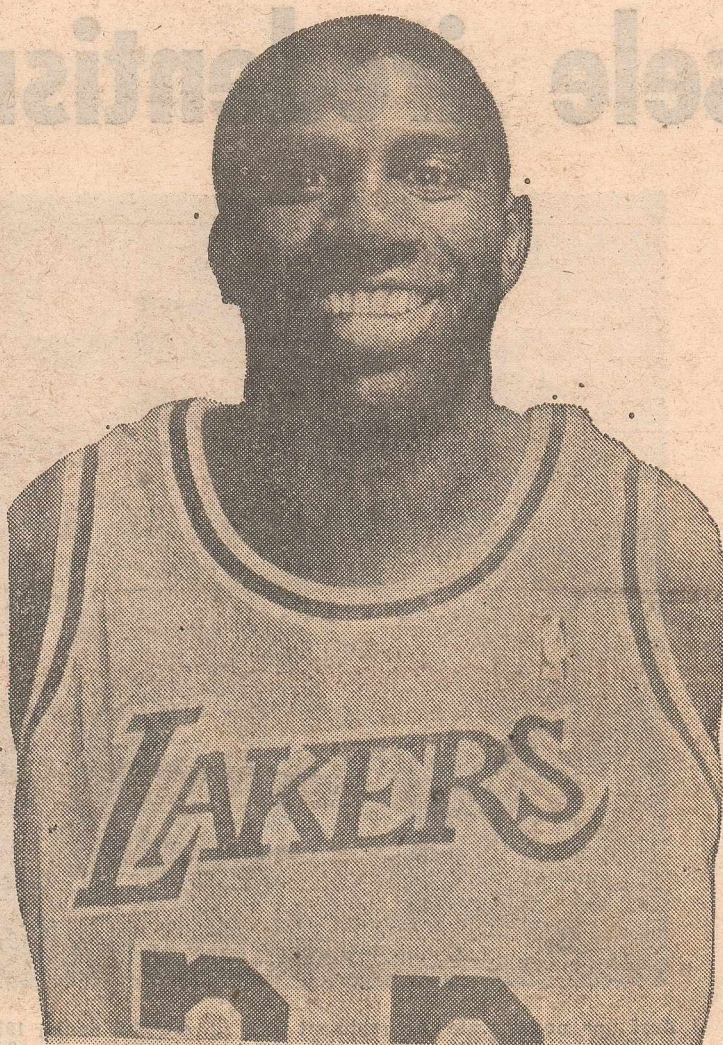
„În seara zilei de 25 octombrie am fost anunțat să mă prezint în biroul dr. Michael Mellman, fizicianul echipei noastre, „Los Angeles Lakers”, cel care întâmplător îmi este și medic personal. Eram mai degrabă curios decît îngrijorat. Mi se respinsese asigurarea pe viață pe care „Lakers” tocmai încercase să mi-o fixeze la suma de 3 milioane de dolari. Compania de asigurări se prevalase de anumite motive legate de ultimele investigații medicale. motive pe care nu le specificase în scrisoarea de refuz adresată oficialilor de la „Lakers”. Eu însumi solicitasem companiei explicații suplimentare și dr. Mellman tocmai primise aceste explicații în cursul dimineții. Mi-a telefonat imediat în camera mea de hotel din Salt Lake City, unde mă odihneam în vederea jocului cu care aveam să inaugurm sezonul, împotriva echipei „Utah Jazz”.

„Trebuie să te văd la mine în birou” — mi-a comunicat. „Astăzi!”. Nu aveam practic de ce să mă tem în legătură cu rezultatele, fiindcă, mă simteam chiar foarte bine. Eram în cea mai bună formă fizică pe care o înregistrasem vreodată de-a lungul carierei mele din cadrul Asociației Naționale de Baschet (NBA) și, la cel 32 de ani împliniți, urma să-mi încep evoluția în cel de-al

13-lea sezon alături de „Lakers” gîndind că vom fi mai buni de data aceasta, revanșîndu-ne și pentru nereușita de anul trecut, cînd pierdusem finala în fața celor de la „Chicago Bulls”. În cadrul antrenamentelor zilnice, ajunsesem să alerg 3—4 mile la turnantă și să ridic greutăți timp de 30—35 de minute. Dealtfel, jucasem bine și în presezon, în special în meciurile împotriva echipei „Boston Celtics” și la Paris, în cadrul Open-ului „McDonald's”, unde am primit titlul de „cel mai bun jucător al turneului”. Totul părea să fie regulă. O aparență, din păcate.

În drumul de la aeroportul internațional din Los Angeles către cabinetul doctorului, am schimbat cîteva cuvinte cu agentul meu, Lon Rosen, încercînd să ghicim motivul acestei chemări. Poate m-au depistat ca hipertensiv — am avansat o posibilitate. Tata parcă suferise de așa ceva toată viața. Ori poate că or fi existînd ceva probleme cu inima, fapt ce ar fi putut pune în alertă compania de asigurări vizavi de vreun eventual atac în timpul jocului. Orice ar fi putut fi, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că voi fi nevoit să mă retrag din lumea baschetului profesionist. Și, bineînțeles, nu mi-am imaginat cît de repede mă va doborî asta.

„Earvin, ia loc, te rog. Am

rezultatele testelor făcute.” — mi-a spus dr. Mellman privindu-mă pierit. „Ești seropozitiv. Porți în tine virusul SIDA!”. Mi s-a făcut rău dintr-o dată. Am înțepenit. Șocul de moment a fost enorm. Pe lingă toate acestea, mi s-a făcut teamă. O teamă în pragul groazei. Dr. Mellman mi-a explicat rapid că nu sint încă bolnav de SIDA, ci doar că sint infectat cu acel virus (HIV) care într-o zi ar putea declanșa boala propriu-zisă. Vorbea încurajator, dar eu nici nu-l mai auzeam. Ca majoritatea celor care nu au dat atenție epidemiei SIDA din State, nu cunoșteam prea bine diferența dintre stadiul de seropozitiv și acela de bolnav efectiv. În clipa în care auzisem că sint

purtătorul virusului, am făcut imediat legătura cu boala fatală, cu spectrul ei morbid.

Primul gînd mușcător s-a îndreptat către soția mea, Cookie. Ne căsătorisem pe data de 14 septembrie 1991 și acum era deja însărcinată de 7 săptămîni. M-am gîndit dintr-o dată cutremurat de spaimă la faptul că fără să vreau o infectasem și pe ea și pe copil. Asta m-a pus la pămînt de-a dreptul. Am simțit că înnebunesc. Dr. Mellman a fost de acord cu mine că și soția trebuie testată imediat. Mi-a fost suficient să-l aud. S-a terminat totul! — mi-am zis mușcîndu-mi pumnii!.

A consemnat
CRISTIAN PAVEL ■
(va urma)

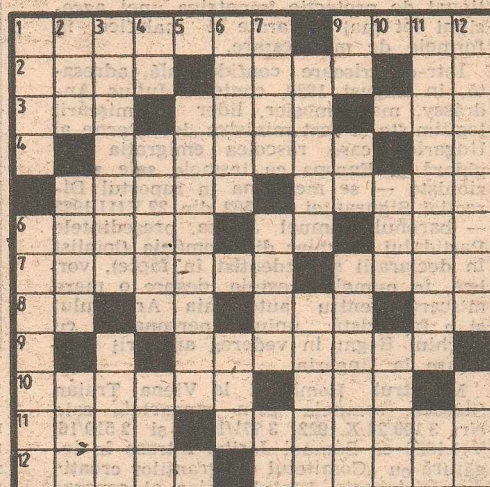
SHELL vă urează

„Bun venit!” din România

Dna și dl Burrow, directorul general al societății „Shell România S.R.L.”, cu prilejul recepției care a marcat inaugurarea firmei menționate

HAI LA MECI!

ORIZONTAL: 1) Construcție sportivă — Cînd toată lumea merge la stadion. 2) Competiție eliminatoare — Ratare în preluarea balonului — Incepe antrenamentul! 3) Măsură de timp — Verb la cap... sau la poartă — Semiamator! 4) Jumătate de meci — 3,14 la Rapid! 5) Spațiul din fața porții, măsurînd 16 metri — Fotbalist sovietic considerat și astăzi unul din cei mai buni portari din lume. 6) Par-tea a doua a campionatului — Nicolae Constantinescu — Totalitate. 7) Visul echipei conduse — Greșeală. 8) Notă muzicală — Inter stînga! — O măsură care... nu trebuie să fie mică — Campion. 9) Pepiniera echipei naționale. 10) A ieși pe teren — Minge afară din joc. 11) O oca-zie cu care greu te mai întil-nești — Responsabilul echipei pe teren. 12) Filele campiona-tului — Nereușite la poartă.

VERTICAL: 1) Rezultatul meciului — Urmează după pau-ză. 2) Prima parte a campiona-

tului — Peste cu icre negre — Mobilă. 3) Minge respinsă sau reținută de portar — „Ghinio-nul” trăgătorului la poartă. 4) Afirmație — Vechi popor ger-manic (pl.) — Zgomotul ritmic al ploii (înterj.) 5) Au un cam-pionat al lor, prilej de recolta-re a tînerelor talente. 6) Vedeta blondă din centrul liniei de at-tac a Rapidului de odinioară — Animal rumegător din Tibet. 7) Grații feminine — Gaz de ilu-minat — Arbitru de margine (pe stînga!). 8) Aspectul exterior al unui sportiv — Generatoare de... lacrimi. 9) Mihai Tănăsescu — Apă vocalică! — Tras cu alb pentru delimitarea suprafeței de joc. 10) A cunoaște — Orașel în S.U.A. 11) Tur și retur — Careu... agricol. 12) Trage cel mai des la poartă — Cîndva I la Dinamo și II la Rapid.

DICTIONAR: AMA, IAC, NURI
ETTA.

ADRIAN MITU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate co-mercială înma-triculată la Ofi-ciul Registrului Co-merțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
Ion D. Goia

Redacția : Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mi-hăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Mano-lescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drep-turile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :
Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Ale-xandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143):
Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) :
Marla Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Si-mona Simzianu, Cornel Spe-riatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634) :
Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octa-vian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Grivi-ței nr. 64-66, sau direct la re-dacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București